

Oládee v šech moří

ČTVEŘICE DOBRODRUHŮ

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

Vládce všech moří

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Stephanie Laurensová

Vládce všech moří – e-kniha

Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*Oládee
všech moří*

STEPHANIE LAURENSOVÁ

*Oládee
všech moří*

PŘEKLAD

DANA CHODILOVÁ

Český název: Vládce všech moří
Název anglického originálu: Lord of the Privateers
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Dana Chodilová
První vydání: MIRA Books, 2016
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2016 by Savdek Management Proprietary Limited
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2019

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

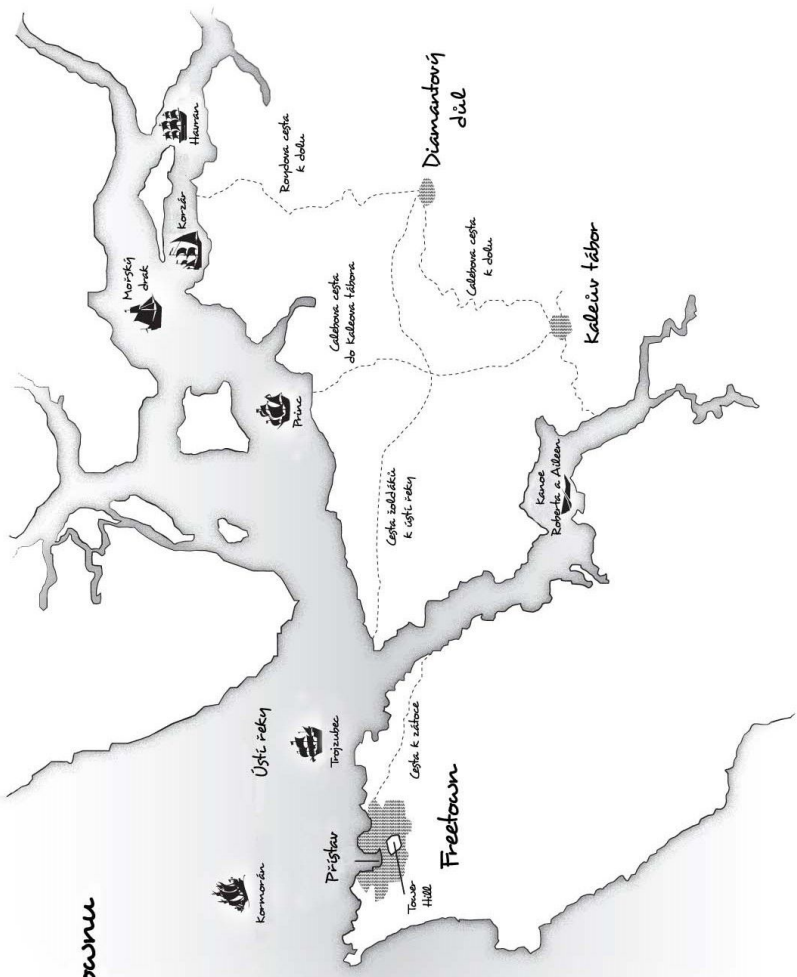
HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

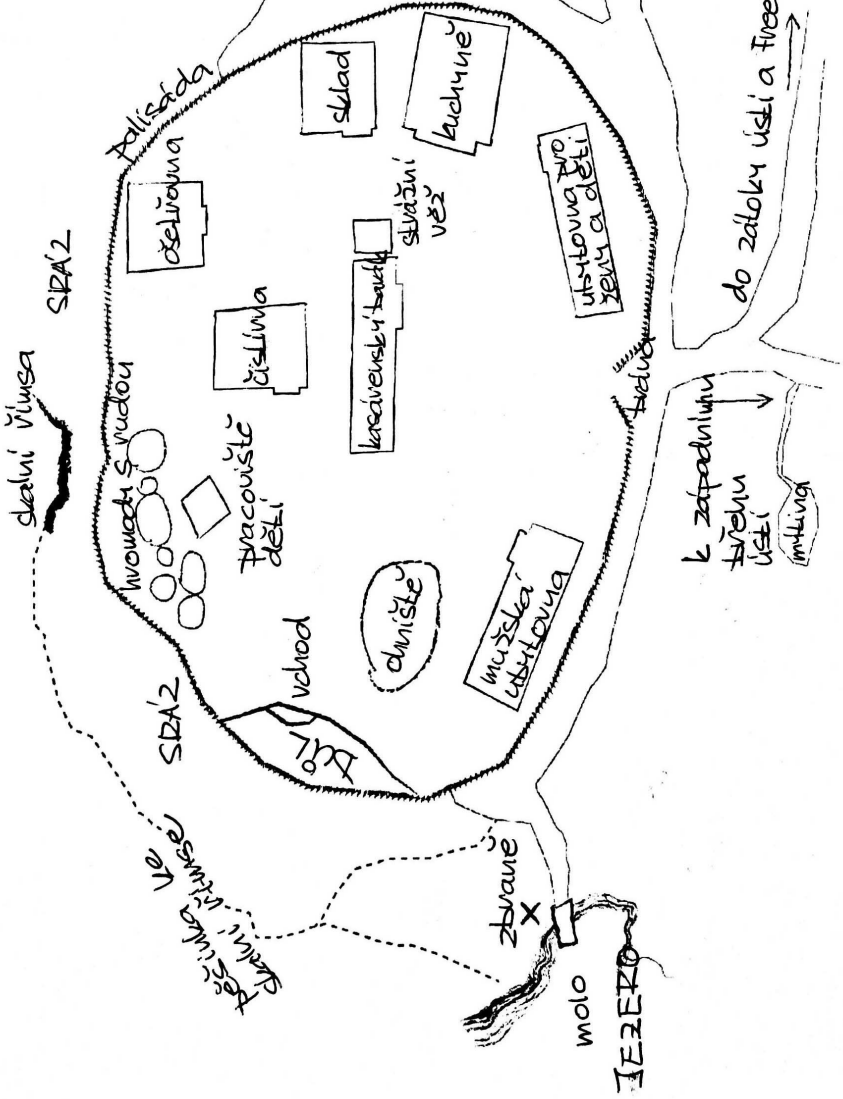
HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3366-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-3367-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-3368-2 (PDF)

Mapa okolí Freetownu

ČALEBŮV
NAČRTEK
DOLU

PROLOG

Aberdeen, 9. srpna 1824

Royd Frobisher stál za stolem v kanceláři nad Aberdeenským přístavem a znovu si četl předvolání, které právě dostal.

Zdá se mu to jen, nebo je Wolverstone vážně zneklidněný?

Za ta léta, kdy Wolverstone sloužil coby šéf anglické špionáže, dostal Royd spoustu takových předvolání. Formulace dnešního listu ale prozrazovala, že obvykle rozvážný bývalý vůdce zvěďů je podivně znepokojený.

Bylo to buď znepokojení, nebo netrpělivost, a tak Wolverstoneovým vlastnostem nepatřila.

Royd, ač byl asi o deset let mladší, si s tímto mužem, dříve známým jako Dalziel, porozuměl od prvního setkání, byli spřízněné duše. Zůstali v kontaktu i poté, co Dalziel odešel na odpočinek a zdědil titul vévody z Wolverstone. Royd měl podezření, že se stal jedním z Wolverstoneových hlavních kontaktů, zdrojem informací o intrikách, o nichž většina lidí v království neměla tušení.

Studoval ty stručné věty. Nařizovaly mu, aby se svou lodí *Korzár*, která se právě teď houpala na vlnách

za oknem, vyplul do Southamptonu, tam naložil zásoby a připravil se k odjezdu, jakmile dorazí zpráva z Freetownu.

Bylo jasné, oč tu běží. Wolverstone předvídal, že zprávy z Freetownu, které měl dovézt Roydův nejmladší bratr Caleb, budou vyžadovat naléhavou reakci. Konkrétně to, aby Royd co nejdřív odplul do západní Afriky a tam podnikl, co bude třeba, aby chránil krále a zemi.

Odhodlání chránit krále a zemi, i to měli Royd s Wolverstonem společné.

Dále to byla instinktivní schopnost přesně vyhodnotit situaci. A pokud je Wolverstone zneklidněn – „Musím s ním mluvit.“

Royd zvedl hlavu. Spíš než slova ho upoutal hlas, který je pronesl.

„Zjistím –“

„A potřebuju s ním mluvit okamžitě. Pusťte mě, slečno Featherstoneová.“

„Ale –“

„Žádné ale. Promiňte.“

Royd uslyšel blížící se klapot vysokých podpatků na dřevěné podlaze. Vzhledem k tempu a energii těch kroků si dokázal snadno představit zoufalství své postarší sekretářky, jak stojí za recepčním stolem a lomí rukama.

Ale Gladys Featherstoneová byla místní. Mohla tušit, že rozezlená Isobel Carmichaelová je přírodní síla, kterou si málokdo troufne zastavit.

Dokonce ani on sám ne.

Přepážku, oddělující jeho svatyni od vnější kanceláře, měl přestavěnou tak, že se od výše sto osmdesáti

centimetrů nad zemí – výše jeho očí – táhla ke stopu prosklená část. Při práci za stolem byl rád mimo dohled příchozích, kteří si často mysleli, že mohou mrhat časem výkonné hlavy Frobisherovy lodní společnosti. Návštěvníci ho neviděli a museli se zeptat Gladys, je-li přítomen.

Ale nyní stál a Isobel byla jen o kousek menší než on. Skrz sklo viděl paví péro, trhaně se houpající s každým odhodlaným krokem, ona z druhé strany zachytila nanejdříve temeno jeho hlavy.

Vlažně zauvažoval, co ji tak rozohnilo. Stejně na tom nezáleželo, vsadil by se, že to brzo zjistí.

Svým typickým způsobem rozrazila dveře, dramaticky se zastavila na prahu a přišpendlila ho pohledem.

Ten jediný okamžik, to instinktivní zaklesnutí dvou párů očí stačilo na to, aby se v něm všechno sevřelo a jistá část těla se probudila.

Vzhledem k jejich minulosti se to snad dalo čekat. Ale teď...

Byla skoro sto osmdesát centimetrů vysoká, pružná a ohebná, se záplavou černomodrých vlasů – když byly rozpuštěné, valily se jí jako neuspořádaná zmet' velkých kudrn kolem tváře, ramen a po zádech, ale dnes si tu masu přísně spoutala do uzlu na temeni hlavy. Hleděla na něj očima barvy hořké čokolády pod jemně klenutým černým obočím. Tvář bledá a oválná, pleť bez chybičky, rty červenorůžové, plné a zralé, ale právě teď stažené do přísné linky. Na rozdíl od většiny urozených dam neklouzala lehce a neslyšně, její pohyb byl cílevědomý, snad až energický, s panovnickým chováním královny amazonek.

Nepatrně pokývl hlavou. „Isobel.“ Jen se na něj dívala. Povytáhl obočí. „Čemu vděčím za tohle potěšení?“

Isobel Carmichaelová pozorovala muže, o němž si namlouvala, že ho zvládne. Říkala si, že vydrží jeho blízkost bez ochranné bariéry profesionální fasády mezi nimi, že naléhavý úkol, s nímž přichází, překoná její neustávající reakci na něj, reakci, kterou se snažila zuby nehty tajit.

Jenže jí stačilo se na něj podívat a její city se ocitly jako ve svěráku. Zaslechnout jeho hluboký dunivý hlas, který rozezvučel něco hluboko v ní, a byla s rozumem v koncích.

A když ještě k tomu povytáhl tmavé obočí, aniž z ní spustil ten pronikavý pohled... litovala, že si nevzala vějíř.

Měla by ze svých iluzí vystřízlivět, ale v duchu zařala zuby. Neúspěch byl vyloučen a už se koneckonců přihnala k těmto dveřím a do Roydovy přítomnosti.

Do jeho přítomnosti, která na ni pořád tolik působila.

Vlasy skoro stejně černé jako její mu padaly v neuspořádaných loknách kolem hlavy. Nad jeho obličejem by i ďábel zaplakal závistí, měl široké čelo, rovné černé obočí, štíhlé tváře pod výraznými lícními kostmi, agresivní hranatou bradu. Dojem jen zvýrazňoval úhledně zastřižený knír a bradka, kterou si nedávno začal pěstovat. A co se těla týkalo... stál nehybně, ale i tak jeho postava s dlouhými končetinami vyzařovala mužnou sílu, která nemohla ujít nikomu se zdravýma očima. Široká ramena a dlouhé

silné nohy, k tomu vrozená elegance, projevující se v lehkosti, s níž nosil oblečení, v grácii, s níž se pohyboval. Hezké oči, které toho už hodně viděly, se dál upíraly do její tváře a Isobel moc dobře věděla, jak hříšné dovedou být jeho rty.

Zatlačila rozpustilé city hluboko do sebe, nadechla se a stručně prohlásila: „Potřebuju, abys mě odvezl do Freetownu.“

Zatvářil se překvapeně, což ji udivilo. Málokdy se nechal vyvést z míry a rozhodně to nedával jen tak najevo.

„Do Freetownu?“

„Ano.“ Zamračila se. „To je hlavní město kolonie Západní Afrika.“ Byla si jistá, že to ví, vlastně předpokládala, že tam několikrát byl.

Vplula do kanceláře. Aniž od něj odtrhla pohled, zavřela dveře před jeho rozčilenou sekretářkou a zvědavci ve vnější kanceláři a popošla dál.

Dopis, který svíral v ruce, se snesl na piják. „Proč zrovna tam?“

Ani on z ní nespouštěl oči, jako by byli dvě nebezpečná zvířata, která dobře vědí, že si mají dát na toho druhého pozor.

Zastavila se a čelila mu z bezpečné vzdálenosti, na šířku stolu mezi nimi. Mohla by se posadit na židli, ale kdyby se na něj potřebovala obořit, raději by to udělala vestoje, cítila se jistější na nohou. Stejně ale musela trochu zvednout hlavu, aby se mu mohla dívat do očí – do očí barvy rozbouřeného moře a blesky křižovaného aberdeenského nebe.

Do těch pronikavých očí. Když spolu jednali profesionálně, obvykle ta pronikavost tolik nevynikla.

Jenže toto nebyla profesionální návštěva. Její příchod to měl dát jasně najevo a Royd Frobisher uměl číst náznaky Isobelina chování.

Vyschlo jí v ústech, našťěstí si svou řeč připravila. „Včera jsme dostali zprávu, že se ve Freetownu ztratila má sestřenice z druhého kolena Katherine Fortescueová. Pracovala tam jako guvernánka v jedné anglické rodině, u Sherbrookových. Zdá se, že zmizela před pár měsíci, když šla něco vyřídit na poštovní úřad, a paní Sherbrooková až teď uznala za vhodné napsat její rodině a informovat ji o tom.“

Nespustila z něj oči, jen zvedla bradu trochu výš. „Jak si asi dovedeš představit, Iona je celá bez sebe.“ Iona Carmodyová byla její babička z matčiny strany a nezpochybnitelná hlava rodu. „Těžce to nesla už tehdy, když Katherinina matka zemřela a my jsme nestačili Katherine přesvědčit, aby se přestěhovala k nám. Místo toho si vzala do hlavy, že se postaví na vlastní nohy a přijme práci guvernánky. V době, kdy jsem dorazila do Stonehavenu, byla už pryč.“

Stonehaven ležel dvacet mil jižně od Aberdeenu, Royd o té věci musel vědět. Pokračovala: „Takže se teď pochopitelně musím vypravit do Freetownu, najít Katherine a přivést ji domů.“

Royd čelil jejímu tmavému pohledu. I když na jejím tvrzení neviděl nic „pochopitelného“, věděl dobře, jak to chodí u Carmodyů, chápal její nepsaný scénář. To, že nestačila sestřenici zadržet a odvléct do bezpečí klanu, brala jako své osobní selhání. A protože je z toho Iona „celá bez sebe“, považuje Isobel za svou povinnost všechno napravit.

Měla s Ionou blízký vztah. Velice blízký. Tak blízký, jak jen mohou mít dvě tolik podobné ženy. Často se říkalo, že Isobel nepadla daleko od Ionina stromu.

Proto chápal, proč si Isobel umínila, že musí najít Katherine a přivést ji domů. To ale neznamenalo, že se musí vypravit do Freetownu osobně.

Zvlášť když se dalo čekat, že Katherine Fortescueová je mezi zajatci, které se sám brzy vydá zachránit.

„Shodou okolností se zakrátko chystám do Freetownu.“ Nepohlédl na Wolverstoneův dopis. Stačil by jediný náznak a Isobel by byla schopná se po něm vrhnout a přechíst si ho. „Slibuji, že tu tvou Katherine najdu a bezpečně ji dopravím domů.“

Isobel se zamyslela, zvážila jeho nabídku a pak odhodlaně a vzdorně zavrtěla hlavou.

„Ne.“ Začala zuby. „Musím tam jet osobně.“ Zaváhala a po chvíli neochotně přiznala: „Iona to ode mě potřebuje.“

Bylo to osm let, co spolu naposled mluvili jinak než obchodně. Poté, co se jeden druhému zaslíbili a jejich vztah nevyšel, vyhýbala se mu jako nemoci až do té doby, než je svedla dohromady dvojí nutnost. On musel spolupracovat s Carmichaelovými loděnicemi kvůli inovacím, které tak zoufale potřeboval provést ve Frobisherově flotile. Ona a její otec kvůli ekonomickému poklesu po válkách potřebovali Frobisherovu lodní společnost, aby udrželi loděnice „nad vodou“.

Stýkali se tváří v tvář nad stoly plnými technických výkresů a projektů.

Dalo se předvídat, že jim spolupráce půjde nadměru dobře. Přirozeně se doplňovali v mnoha směrech.

On byl vynálezce. Plavil se tak často a za tak různých podmínek, že neustále vymýšlel způsoby, jakými by se dala plavidla zdokonalit co do bezpečí a rychlosti.

Ona byla skvělá konstruktérka. Dovedla uchopit jeho syrové myšlenky a dát jim řád.

On byl zkušený strojní technik. Uměl uchopit její návrhy a rozpracovat je do výroby.

Navzdory všem předsudkům Isobel řídila loděnice a pracovníci ji téměř uctívali. Muži ji viděli vyrůstat, znali ji už jako holčičku, pobíhající po docích a loděnicích. Brali ji jako jednu z nich. Její úspěch byl jejich úspěch, dřeli pro ni, jak by nedřeli pro nikoho jiného.

Za použití jeho technických výkresů dovedla určit pracovní postupy a shromáždit potřebné komponenty, on pak mohl vzít kteroukoli loď, jakou chtěl upravit, a děly se zázraky.

V tomto pracovním tandemu neustále zdokonalovali fungování Frobisherovy flotily, což pro dopravní společnost znamenalo dlouhodobé výhody. A naopak, loděnice Isobeliny rodiny rychle získávaly pověst nedostižného hráče na špici průmyslu výstavby lodí.

Přestože jejich vztahy zůstávaly trochu napjaté, z profesního hlediska tvořili hladce výkonný a vysoce úspěšný tým.

Ale přes všechna setkávání v kancelářích i jinde si ho v uplynulých letech držela od těla. Nikdy mu nedala příležitost probírat to, co se to sakra stalo před osmi lety. Tehdy se vrátil z jedné mise a ona, jeho zaslíbená nevěsta, již si dlouhé měsíce představoval, jak k němu míří uličkou v kostele, mu bez obalu

řekla, že už se s ním nechce vídat, a zabouchla mu dveře babiččina domu před nosem.

Od té doby mu nedala ani jedinou možnost proniknout k ní – v důvěrné rovině, na níž jim to kdysi tak dobře fungovalo. Intuitivně, volně, otevřeně. Tolik přímočaře. Nikdy nedovedl mluvit s žádným mužem ani se ženou tak, jako kdysi mluvíval s ní.

Chybělo mu to.

Chyběla mu ona.

A napadalo ho, jestli náhodou nechybí i on jí. Koneckonců, ani jeden z nich neuzavřel manželství. Povíдалo se, že nikdy nedala ani špetku povzbuzení žádnému ze zástupu nápadníků, kteří by bez váhání požádali o ruku dědičku Carmichaelových loděnic.

Trvalo mu jen pár vteřin ohlédnout se za minulostí. Bez ohledu na tu minulost teď Isobel stála v jeho kanceláři připravená bojovat o to, aby jí umožnil strávit pár týdnů na palubě *Korzára*.

Celé týdny na jeho lodi, kdy by se mu nemohla vyhýbat.

Týdny, kdy by ji přiměl komunikovat a vyřešit záležitost, která se mezi nimi pořád táhla. Pak by mohli oba hodit minulost za hlavu a žít dál.

Nebo napravit, co se pokazilo, a zkusit to znova.

Čekala, až promluví, a oči jí temněly. Ještě pořád jí dovedl číst myšlenky. Pak tiše pronesla: „Dlužíš mi to, Royde.“

Bylo to poprvé za osm let, kdy vyslovila jeho jméno tak důvěrným tónem. Dosud mu pronikal až do duše. Navíc to byla první zmínka o jejich minulosti, jakou udělala od té doby, co mu zabouchla Ioniny dveře před nosem.

A on si pořád nebyl jist, co tím myslela. Co jí dluží? Napadalo ho několik odpovědí, ale žádná z nich neobjasňovala otázku, které měl plnou hlavu už celých osm let.

Nebyl si vůbec jistý, jestli je ten impuls, který ho ovládl, moudrý, zato byl neodolatelný. A tak se mu poddal. „*Korzár* odplouvá s ranním přílivem ve středu. Musíš být na molu před rozedněním.“

Zapátrala mu v očích a rázně přikývla. „Díky, budu tam.“

S těmi slovy se obrátila na podpatku, dokráčela ke dveřím, otevřela je a vyplula ven.

Díval se za ní, jak odchází, vděčný, že nezavřela dveře a dovolila mu sledovat svůdné vlnění svých boků.

Boků, které kdysi objímal, když se bořil do jejího měkkého těla...

UVědomil si, jaké nepohodlí mu ty živé vzpomínky způsobily, a zavrčel. Povytáhl si kalhoty, obešel stůl, zamířil ke dveřím a vyhlédl ven.

Gladys Featherstoneová na něj hleděla provinile, snad čekala, že ji pokárá.

Pokynul jí. „Potřebuju, abyste rozeslala pár příkazů.“

Vrátil se ke stolu, svezl se do křesla za ním. Počkal, až se očividně uklidněná Gladys usadí na židli se zápisníkem na koleni. Pak se donutil soustředit a začal jí diktovat první z mnoha příkazů potřebných k tomu, aby se mohl vzdálit z Aberdeenu na tak dlouho, než dopluje do Freetownu a zpátky.

A splní úkol, který po něm žádal Melville, první lord admirality, prostřednictvím Wolverstonea.

A zjistí, jaké možnosti zbývají jemu a Isobel Carmichaelové.

Svítání se ještě ani nerýsovalo na obzoru, když Isobel vstoupila na prkna hlavního aberdeenského mola. Oblékla si cestovní šaty z batistu slonovinové barvy s upnutým živůtkem, dlouhými rukávy s knoflíčky a širokou sukní, přes ramena si přehodila krátký pláštík lemovaný kožešinou. Pod bradou měla pevně uvázaný úhledný čepec s širokými purpurovými stuhami, praktický úbor doplňovaly měkké jehněčí rukavičky a ladící polovysoké botky. Plavila se na lodích často, ale nikdy ne na tak dlouho.

Zastavila se, zkontrolovala pět sluhů, pachtících se za ní se třemi truhlami, obrátila se a kráčela dál.

V pravidelných rozestupech hořela světla a jejich tancující zář osvětlovala scénu. Pach hořící smůly a slabé pramínky kouře překonala vůně moře – směs pachů soli, ryb, mokrých kamenů, nasáklého dřeva a vlhkých konopných provazů.

Na kotvišti Frobisherů už vládl čilý ruch, hučelo to tam jako v úle. Přístavní dělníci se vlekli s bečkami a balíky vybalancovanými na ramenou, zatímco lodníci obtíženi provazy, náradím a těžkými rolemi plachtoviny šplhali po můstcích na loď. Byla na ten hluk zvyklá, nepřekvapilo ji ani klení, nevnímala ty hrubé poznámky a směle kráčela k nejimpozantnější lodi, štíhlé krásce, jejíž siluetu dobře znala. *Korzár* bylo jedno ze dvou Frobisherových plavidel, která se chystala na cestu. Na palubě vlajkové lodi společnosti zahlédla Roydovu tmavou hlavu. Zastavila se a chvíli ten pohled vstřebávala, pak se obrátila a nasměrovala

sluhy, aby předali truhly do rukou námořníků čekajících u můstku na *Korzára*.

Nepřekvapilo ji, že ji námořníci hned poznali a okamžitě přiskočili na pomoc. Všichni muži na mole a na blízkých lodích ji znali od pohledu, stejně jako znali Royda. Jako děti oba trávili v těchto dočích a blízkých loděnicích nesčetné hodiny. Zpočátku se neznali a zkoumali je nezávisle na sobě, Royd obvykle v doprovodu jednoho nebo několika bratrů. Kdežto ona byla vždycky sama – jediné dítě významného průmyslníka. V těch dávných dnech byly tyto doky Roydovým osobním královstvím, zatímco loděnice zase jejím.

V tom ohledu se toho moc nezměnilo.

Ale když Royd dosáhl jedenácti let a probudil se v něm zájem o stavbu lodí, proklouzl do loděnic a tam na ni – více méně doslova – narazil.

Bývala divoška, mnohem víc se zajímala o konstrukci lodí než o vyšívací stehy. Zprvu sice sledovala Roydův vpád do svého království s podezřením a jistým pohrdáním – rychle odhalila, že toho neumí ani zdaleka tolik jako ona – a on si stejně rychle uvědomil, že coby jediné dítě Jamese Carmichaela smí do každé dílny a plavidla v loděnicích a žádný pracovník nebude ignorovat její otázky.

I přes pět let, které je dělily, měla Royda od té chvíle v patách. A jakmile jí došlo, že coby nejstarší bratr Frobisherů má přístup do celé rodinné flotily, táhla se zase ona za ním.

Jejich vztah byl od počátku založen na vzájemné podpoře, oceňování znalostí toho druhého a možností dalšího pokroku. Oba se dychtivě toužili dostat

do dveří, které mu uměl otevřít ten druhý. I tehdy se oba doplňovali, coby pár si usnadňovali intelektuální rozkvět.

A vzájemně se také povzbuzovali. Byli si podobní, stejně cílevědomí, vedení vášní.

Na tom se nic nezměnilo.

Isobel přihlížela nakládání svých truhel a říkala si, že by měla jít na palubu za nimi. Tohle přece chtěla, tohle bylo nutné – odplout s Roydem do Freetownu a přivést Katherine zpátky. To je důležité, to je její priorita. A to druhé...

Jakmile se Ioně svěřila, že má v úmyslu Royda požádat či si na něm vynutit, aby ji odvezl do Freetownu, Iona se na ni dívala o pár vteřin déle, než by jí bylo vhod, pak cosi zahučela a řekla: „Uvidíme.“ A když se Isobel vrátila z jeho kanceláře a pochlubila se, že uspěla, změřila si ji babička ještě pronikavěji a poznamenala: „V tom případě ti navrhuji, abys využila plavbu k urovnání toho, co je mezi vámi.“

Nadechla se, chtěla namítnout, že není co urovnávat, ale Iona ji umlčela zvednutou rukou.

„Ty víš, že jsem ho nikdy neschvalovala. Je nezvladatelný, stanovuje si vlastní pravidla, bylo to tak odjakživa.“ Stará žena se ušklíbla a sepjala zkroucené prsty na hlavici hole. „Ale ten váš stav, jako by se část vašeho života na neurčito zastavila, to nemůže pokračovat. Ani jeden z vás jste neprojeвили nejmenší zájem vzít si někoho jiného. Ve vlastním zájmu to potřebujete vyřešit, než si oba zvyknete na vyjeté koleje. Nepřála bych si to pro Frobisherovy o nic víc než pro tebe. Žít život o samotě není nic, o co by člověk

stál. Spolu se ale musíte rozhodnout, co je a co není, smířit se s tím a začít žít nový život.“

Iona z ní nespouštěla oči a Isobel nebyla schopna odporovat. Jistě, mnohem snáz se řeklo, než udělalo, že je třeba záležitost s Roydem vyřešit, musela ale uznat, že Iona má pravdu. Z mnoha důvodů to takhle nemohlo jít dál.

Ale když si Isobel v duchu prošla rozhovor s Roydem, uvědomila si, že souhlasil skoro bez námitek. Proč to udělal? Nemá s ní *sám* nějaký postranní úmysl? U Royda se to dalo těžko odhadnout.

Vzhlédla k lodi, pokývnutím propustila čekající sluhy, nadechla se, jako by vztyčila neviditelné štíty, chytila si sukně a vydala se po můstku na loď. Netušila, proč se Royd neoženil s někým jiným. Jakmile by to udělal, byla by její cesta dál jasná. Ale on to neudělal, a jí teď nezbyvá než se vypořádat s jejich minulostí a odložit ji jednou a provždycky k odpočinku.

To byl její další účel této výpravy: zničit naděje, které ji pronásledovaly ve snech, a dokázat svému vnitřnímu, stále toužícímu já, že vážně neexistuje naděje na usmíření.

Zaslíbil se jí, zahříval jí postel tři týdny, načež zmizel na nějakou výpravu. Byl pryč třináct měsíců a nedal jí žádnou zprávu, kromě původního ujištění, že cesta zabere nanejvýš pár měsíců.

A pak se vrátil, bez varování či vysvětlení. Čekal, že ho přivítá s otevřenou náručí.

To se pochopitelně nestalo. Vychrlila na něj, že už ho nechce vidět, a zabouchla mu dveře před tou jeho krásnou tváří.

„Krása není žádná spása“, to bylo jedno z Ioni-
ných rčení. Isobel se o tom přesvědčila na vlastní
kůži. A přesto její okouzlení Roydem dosud nepo-
minulo. Potřebovala toto putování využít k tomu,
by přesvědčila své naivní, toužící já, které ho kdysi
milovalo celým srdcem, že Royd Frobisher už není
muž jejích snů.

Potřebovala toto putování využít k tomu, aby vy-
mazala poslední stopy pohřbených nadějí, vypudila
jádro té kdysi velké lásky.

Stoupala s očima upřenýma na dřevěný můstek.
Dostala se k lodi, zvedla hlavu a pohlédla Roydovi
přímo do tváře. Její hloupé srdce udělalo kotrmelec
a nervy se jí napjaly jenom proto, že byl poblíž.

Všechno ještě zhoršil, když k ní natáhl ruku.

Vsadila by se, že to udělal schválně, aby si ji prově-
řil. Aby svým obvyklým drzým způsobem vyzkoušel,
co má během toho putování v plánu. Bude-li udržo-
vat přísný odstup jako obvykle, když s ním absolvo-
vala nějakou zkušební plavbu při testování různých
vylepšení, nebo zda si připustí, že tahle cesta je jiná.
Že je to osobní, ne profesionální záležitost.

Dala ses na vojnu, musíš bojovat. Jestli má zjistit,
jaké to mezi nimi je, může s tím klidně začít hned.
Zklidnila se, vložila mu ruku v rukavičce do dlaně
a stiskla ji, když se jeho prsty pevně, majetnický se-
vřely na jejích.

„Vítej na palubě, Isobel.“ Pokynul jí a pomohl jí
do lodi.

Panovnický pokývla. „Ještě jednou ti děkuji, žes
mě vzal s sebou.“ Zvedla k němu tvář. „Já vím, žes
to nemusel dělat.“

Povytažením tmavého obočí prozradil dost.

„Kapitáne.“ Roydův kormidelní poddůstojník, který k nim couval a přitom vydával rozkazy posádce v lanoví, se obrátil, uviděl ji, usmál se a pokývl hlavou. „Slečno Carmichaelová. Vždycky je potěšení mít vás na palubě, slečno.“

„Děkuji vám, Williamsi.“ Zнала celou Roydovu posádku a ona znala ji, všichni se s ním plavili celé roky. „Nebudu vám tu překážet.“

Royd jí pokynul k palubě na zádi. „Jestli chceš zůstat na palubě, dokud se nedostaneme na moře, nejmíň budeš překážet tam nahoře.“

Přisvědčila a vydala se k žebříku. Royd ji následoval, ale znal ji dobře, věděl, že jí nemusí pomáhat. Byla víc než zvyklá šplhat nahoru a dolů po žebřících v sukních.

Cítila, jak ji jeho pohled provází až na horní palubu. Odstoupila od žebříku, ohlédla se dolů. Royd se už vrátil k Williamsovi a probírali, jaké plachty použít na vyplutí z přístavu.

Až se dostanou na širé moře, rozvinou jich většinu, ale vymanévrovat z přístavu a z ústí řeky Dee vyžadovalo obratnost a mnohem menší rychlost. Díky vylepšením, která s Roydem zavedli, byl *Korzár* pod plnými plachtami nejrychlejší loď své třídy. I proto požádala právě jeho, aby ji odvezl do Freetownu. A navíc chtěla na vlastní oči vidět, jak fungují úpravy, které dosud testovala jen během krátkých vyjížděk do Severního moře.

Odpoutala pohled od Roydovy tmavé hlavy a přelétla jím hlavní palubu. Z toho, co viděla, se zdálo, že jsou skoro připraveni odplout.

Obrátila se a uviděla Liama Stewarta, Roydova zástupce, stál připraven u kormidla. Podíval se k ní a usmál se.

Opětovala úsměv a pokývla. „Pane Stewarte.“

„Slečno Carmichaelová, vítejte na palubě. Slyšel jsem, že s námi poplujete až do Afriky.“

„Přesně tak. Mám něco na práci ve Freetownu.“ Uvědomila si, že tam, kde byl Royd, cestoval Stewart taky. „Pokud vím, znáte to tam.“

Stewart přikývl. „Několikrát jsme tam připluli, ale už to musí být... dobré čtyři roky.“ Vyslal k ní omluvný pohled. „Je to poměrně nová osada, jistě se od minule hodně změnilo.“

Usmála se, ale Stewart nebude ten, s kým se vydá do hlubin sídliště pátrat po sestřenici.

„Musím provést kontrolu kormidla. Obvykle to dělávám s Roydem, ale má práci s lanovím. Nechtěla byste ho zastoupit?“

„S největší radostí.“ Vykročila odhodlaně k němu, sladce se usmála a natáhla se po kormidelním kole. „Pokud si myslíte, že se chci jen tak poflakovat po zádi, tak se ošklivě pletete.“

Rozpačitě se usmál a předal jí kormidlo. Otáčela ho a zastavovala v obvyklých pozicích a on kontroloval, zda reaguje plynule a volně.

Sotva s tím byli hotovi, Royd už volal, aby se uvolnila lana. Přešel po palubě, rychle vyšplhal po žebříku, narovnal se a všiml si, že Isobel stojí u kormidla.

Vychutnala si jeho překvapené mrknutí, načež ustoupila a ukázala na uvolněnou pozici. „Kormidlo je vaše, kapitáne.“

Věnoval jí pohled, ale sotva se jeho ruka dotkla leštěného dubu, soustředil se na loď. Ověřil si, že lana byla odvázána. Podíval se na Stewarta, který stanul u zábradlí na druhé straně kormidla. „Výborně, pane Stewarte. Vyplujme.“

Stewart se usmál. „Ano, ano, kapitáne.“

Isobel se chytila zábradlí a dívala se, jak Royd se Stewartem coby pozorovatelem a s kosatkou na přídi vyplul s *Korzárem* z kotviště.

Minul lodě ukotvené v přístavu a nechal vykasat další plachtu, ale jen natolik, aby se loď zvolna pohybovala kupředu. Pak už měli za sebou úžiny a obrátili se, objevilo se před nimi ústí řeky Dee, nepřekáželo jim žádné jiné plavidlo, a Royd nařídil vytáhnout hlavní plachty. Brzy následovaly košové a bramové plachty a pak i královské... a loď se zvedla.

Doslova se zvedla, jak vítr napjal rozvinuté plachty a tlačil ji kupředu.

Isobel cítila, jak jí vítr lomcuje s čepcem, a odsunula si ho dozadu, až jí ležel v týle a ona si tak mohla lépe vychutnávat nadšení z rychlosti. Ta ještě vzrostla, když se rozvinuly oblohové plachty.

Na půl ucha poslouchala bleskurychle vydávané povely, jedna plachta se přitáhla, jiná povolila a loď, teď už dost daleko od břehu, se stočila k jihu.

Neubránila se úsměvu.

Už poněkolkáté od té doby, co vypluli z přístavu, pohlédl Royd Isobel do tváře a pásl se očima na čiré radosti, která z ní sálala. Bylo to jako dívat se do zrcadla vlastních citů. Tohle měli odjakživa společné a očividně to nepominulo – tahle láska k moři, jízda po vlnách, spoutání větru a odevzdání se jeho síle.

Další vlákno sítě, která je k sobě pořád poutala.

Jindy, když vyvedl loď z ústí řeky na volné moře a ucítil, že trup pluje hladce, jakmile byl spokojen s nastavením plachet, předal kormidlo Liamovi, který míval první službu. Dneska ale na jeho tázavý pohled zavrtěl hlavou a zůstal, kde byl, s rukama na kormidle a Isobel po boku.

Při zkušebních plavbách, které s ním absolvovala, málokdy vydržela v jeho blízkosti. Pokud už vystoupala na zadní palubu, pak zůstala v rohu vzadu, kde ji ze svého místa u kormidla neviděl. A tak si teď chtěl tu chvíli prodloužit, vychutnat si její blízkost, sdílenou vášeň, která je pořád spojovala, potěšení z větru ve vlasech a z paluby vzdouvající se jim pod nohama.

Tato část jejich soudržného vztahu se nikam neztratila, zůstávala živá a reálná, silná a zřejmě neměnná. Pokud přežilo tohle z té hojnosti společných potřeb a vášní, které je ponoukaly k oltáři... co ještě zůstalo?

Musel se nad tím zamýšlet, uvažoval i o uplynulých osmi letech, kdy byli tak jednoznačně rozdělení.

Proč se od něj odvrátila?

A proč to připustil?

Ta druhá otázka ho dosud nenapadla, a přece... jak tak stál vedle ní a vnímal všechno, co k ní dosud cítí, uvědomoval si, že je podstatná.

Nakonec je kurs odvedl od pevniny a on, ač nerad, tu kouzelnou chvíli ukončil. S několika slovy předal kormidlo Liamovi, ustoupil a obrátil se k Isobel.

Ta se zas instinktivně natočila k němu. Všechno se v ní rozechvělo, došlo jí, že zůstat tak blízko u něj

byla taktická chyba... ale nechtěla právě tohle? Prozkoumat, co mezi nimi zůstalo, vložit to do každodenního kontextu a snad se nakonec zbavit té absurdní nervozity v jeho blízkosti. Svě city nepřevychová, pokud si nezvykne na jeho přítomnost.

A s tím se odlepila od zábradlí. „Snad by mě mohl někdo doprovodit do mé kajuty?“ Z dlouhých zkušeností věděla, že jediný způsob, jak jednat s Roydem, je nejen držet otěže v ruce, ale používat je.

Tvář měl skoro neproniknutelnou, nic z jeho výrazu nevyčetla, jen maličko pokývl hlavou. „Jistě.“ Pokynul jí k žebříku.

Došla k němu, obrátila se a rychle slezla dolů. Následoval ji, lehce seskočil na palubu vedle ní. Předpokládala, že povolá některého ze svých mužů, například stewarda Bellamyho, a svěří ji do jeho péče. Ale on přistoupil k průlezu se schůdky, otevřel ho a ukázal dolů. „Vystěhoval jsem si věci z kabiny na zádi. Je tvoje.“

„Děkuji ti.“ Povýšeně pokývla hlavou, sešla schody a vydala se chodbičkou k zádi. „Kterou kajutu teď máš?“

Pracovala na *Korzáru* dost dlouho a znala dispozici lodi. Na rozdíl od většiny plavidel této třídy měla Roydova osobní loď méně kajut, zato byly větší. Ta kapitánská zaujímal celou šíři zádi a byla neobvykle hluboká.

„Zabral jsem si tu vpravo.“

Kapitánova kajuta byla propojená s kajutami po obou stranách, čímž se vytvořil jakýsi několikapokojový salon. Pochopila, že ten prostor i luxusní vybavení odráží to, jak významné cestující Royd občas vozí. Málokdy dělal něco bez rozmyslu a bez účelu.

Kráčela neuspěchaně po chodbě, snažila se tvářit jakoby nic, přestože měla nervy napjaté jako struny, když ho měla v tom úzkém prostoru hned za patami.

Dveře ke kajutě na zádi se blížily, zpomalila. Royd jediným dlouhým krokem zkrátil vzdálenost mezi nimi, natáhl se za ni, sevřel kliku a otevřel jí dveře. Ignorovala horko, které se jí přelilo po zádech, utlumila vzpurné nervy, pokývla a prošla dveřmi dovnitř.

Její pohled přistál na postavě klečící na sedátku u okna.

Zarazila se.

Postava, která sledovala vzdalující se pobřeží, se k ní ohlédla.

Isobel sevřela panika jako ve svěráku. Z plic jí unikl veškerý vzduch. Obrátila se na patě, opřela se oběma rukama Roydovi do prsou a pokusila se ho odtlačit, aby neviděl –

Pozdě.

Zastavil se ve dveřích. Nepohnul se, neposunul se ani o kousíček. Jediný pohled do jeho tváře jí potvrdil, že hledí přes kajutu jako přimražený.

Nedokázala odpoutat pohled od jeho tváře, viděla, jak mu to dochází, to tajemství, které před ním skrývala osm let... pak apatii vystřídal šok.

Klesl pohledem k jejím očím. V pohledu mu zahořel vztek a naprostá nevěřícnost.

Nemohla dýchat. Skrz hukot v uších zaslechla zadunění, jak Duncan seskočil na zem.

„Mami?“

Zatočila se jí hlava. Před očima jí všechno ztmavlo...

Royd byl ještě v šoku, když Isobel klesla víčka, hlava se jí svezla dozadu, začala se kácet –

Tiše zaklel a zachytil ji. Hned zjistil, že omdlela doopravdy, že je ochablá a v bezvědomí. Do kotle emocí, který v něm vířil, se vmísila i panika.

Přidržel ji, přitáhl si ji do náruče a napřímil se. Měl pocit, jako by se kymácel, ale s houpáním lodi to nemělo nic společného.

„Co jste jí udělal?“ Chlapec zabrzdil na dosah od něj. Vzhlédl k Roydovi a z očí, tolik podobných Isabeliným, létaly jiskry a dýky. Mladý obličejíček byl bledý stejně jako teď ten její, ale způsob, jakým zatínal zuby, Royd znal. Chlapec sevřel ruce do pěstí a škaředil se na něj. „Nechte ji být.“

Znal i ten velitelský tón hlasu.

Royd se nadechl. „Ona omdlela.“ To byl teď nejnaléhavější problém. Sevřel ji pevněji kolem pasu. „Musíme ji položit.“

Chlapecovo rozhořčení maličko polevilo. „Aha.“ Rozhlédl se. „Kam?“

„Na postel.“ Royd pokývl k závěsům. „Rozhrň je.“

Chlapec to rychle udělal, popadl do hrstí těžkou látku, odtáhl ji a odhalil lůžko s přepychovými vysokými matracemi a nadýchanými polštáři.

Royd si klekl na postel a složil Isobel tak, aby měla hlavu a ramena na polštářích. Ještě nikdy se nepotýkal s omdlelou ženou, a to, že šlo o Isobel, jen posilovalo jeho paniku. Rozvázal jí stuhu čepce, zvedl jí hlavu, vytáhl zpod ní tu pomačkanou pokrývku hlavy a odhodil stranou. Položil ji zpátky do polštářů, uvolnil jí kabátek a odsunul vlasy z obličeje.

Neprobrala se.

Chlapec přilezl od nohou postele a klekl si po její druhé straně. Hleděl na ni. „Mami?“

Royd seděl na druhé straně postele. Zvedl jí hlavu, stáhl jí rukavici a třel jí ruku ve svých. Chlapec se díval, pak uchopil matčinu druhou ruku a napodobil ho. Upíral jí pohled do tváře, němě ji nutil, aby se probírala.

Royd se přistihl, že sjíždí pohledem k chlapcově tváři. Jako by se díval sám na sebe v mladším vydání. Zamračil se. „Omdlívá často?“

Hoch sevřel rty a zavrtěl hlavou. „Ještě jsem to neviděl. A babičky taky nic neřekly, a ty o takových věcech mluví pořád.“

Babičky, množné číslo. Royd si uložil do paměti, že to musí později prozkoumat.

„Vzpamatuje se?“ Chlapcův tichý hlas byl obtížný starostmi.

Royd by ho rád uklidnil, ale nevěděl, co má říct nebo udělat. Chvilí v duchu marně pátral, pak chytil Isobel za zápěstí, zkontroloval puls a zjistil, že je pravidelný a silný. Zaplavila ho úleva. „Srdce bije, jak má. Podle mě to není nic vážného.“

Chlapec se díval, co dělá, ale jistý si nebyl...

„Podívej. Ukážu ti to.“ Royd se natáhl a zvedl Isobelinu ruku. Přejel po žíle rýsující se pod jemnou kůží. „Přilož jí prst sem. Trochu zatlač a ucítíš, jak jí tepe krev.“

Počkal, až to zkusí. Jakmile chlapec ucítil uklidňující tlukot matčina srdce, rozjasnil tvář. „Jak se jmenuješ?“

„Duncan.“

Royd se přinutil přikývnout jakoby nic, ale málem se pod ním zachvěla zem. Prvorození synové

rodu Frobisherů nosívali jedno ze tří jmen – Fergus, Murgatroyd nebo Duncan.

Putoval pohledem po chlapci: vytáhlé končetiny, špičatá kolena, byl štíhlý jako hříbě. On sám byl taky takový a Isobel jakbysmet. „Kolik ti je?“

„V říjnu mi bude osm.“

Mohl to uhodnout.

Díval se do Isobeliny pořád ještě bezvědomé tváře. Měl na ni tolik otázek, že ani nevěděl, kde začít. Ale nejprve... co má člověk udělat, aby probral omdlelou ženu? „Žádné čichací soli tu nemám.“ Bellamy možná ano, ale Isobel by se nezamlouvalo, kdyby se posádka dozvěděla o její slabosti. „Pomohl by studený obklad na čelo.“ Zvedl se, došel k umyvadlu a namočil do džbánu malý ručník. Duncan mu pomohl rozložit ten studený obklad Isobel na čelo.

Royd ustoupil a díval se, chlapec se posadil na paty a s napětím čekal.

Isobel se nepohnula.

„Zkusme jí zvednout nohy. Já jí chytím kotníky a ty jí podstrč polštáře pod nohy.“

Jakmile s tím byli hotovi, čekali další minutu, ale Isobel se neprobrala.

Royd se zamračil. „Určitě jenom omdlela.“ Byla tak omráčená, tak šokovaná, že tu Duncana našla. Podíval se na chlapce. „Tady je v bezpečí, dolů se skulit nemůže.“ Lodní postel měla zvýšené boky. „Nechme ji, ať se v klidu vzpamatuje. Mezitím půjdeme trochu na vzduch.“

Potřeboval se nadechnout. Zhluboka. Potřeboval cítit vítr ve tváři, aby mu rozfoukal mlhu v hlavě.

A vypořádat se se skutečností, že má syna.

Při zmínce o vzduchu Duncan zpozorněl. „Nahoru na palubu?“

Royd se mu zadíval do očí, tolik podobných Isabeliným. „Na to, abys mohl vylézt do lanoví, jsi ještě malý, takže ano – na palubu.“

Duncan chvíli váhal. Podíval se zas na Isobel, vystrachal se pozpátku z postele a seskočil. Narovnal se a upravil si krátký kabátek. „Probudí se, že jo?“ ujišťoval se.

„Bývá často nemocná?“ Royd by se vsadil, že odpověď bude záporná.

„Skoro nikdy.“

„Tak to je dobře.“ Otevřel dveře a vyšel ven. „Nechme ji odpočívat.“ Tišeji dodal: „Asi to potřebuje.“

Bude potřebovat být pořádně bdělá, až se s ní zase ocitne o samotě.

O patnáct minut později Royd zjistil, že se Duncan plaví na lodi poprvé. Nebylo divu, že byl tak dychtivý všechno vidět a všechno si zkusit. Vzal ho nahoru na zadní palubu a k chlapcovu viditelnému potěšení se zas chopil kormidla. Duncan se tiskl k zábradlí, shlížel na palubu a bombardoval Royda otázkami.

Najednou se průlez ke schůdkům otevřel a objevila se Isobel. Přistála pohledem na nich obou a se zvláště prázdným výrazem došla k žebříku. I v sukních se vyšplhala nahoru mrknutím oka. Vystoupala na palubu a očima se zavrtávala do Duncana.

Royd zaťal zuby. Z toho, co chlapec dosud napovídal, poznal, že byl ukrácen všech námořních záležitostí, přestože mu v žilách koluje touha plavit se

po moři. Co si to Isobel vzala do hlavy, když ho držela na pevnině?

Ale tahle otázka může počkat. Nejprve si poslechne, jak jedná se synem. Koutkem oka viděl, jak se chlapec napřímil a ztuhl. Hlavu ale nesvěsil, spíš ji maličko zvedl – ten úhel Royd znal. Měl co dělat, aby se nepousmál. Posunul se, aby měl matku se synem ve výhledu a nesledoval je moc nápadně.

Isobel se zastavila před Duncanem a opřela si ruce v bok. „Co tady děláš?“ Mluvila tichým, ale bouřlivým tónem, věstícím brzkou explozí.

Chlapec klidně, nebojácně odpověděl: „Řekla jsi, že jedeš na cestu, že to bude jenom výlet a že nehrozí žádné nebezpečí.“ Vyslal pohled k Roydovi, jako kdyby setkání s ním zpochybnilo její pravdomluvnost. „Mám už tak dlouho letní prázdniny a víš, že jsem chtěl vždycky na moře. Jestli to není nebezpečné, tak proč bych nemohl plout s tebou?“

Royd upíral oči dopředu a udržoval neutrální výraz, ale pomyslel si, že se Isobel chytila do vlastní pasti.

Zabodla se pohledem do Duncana a založila si ruce na prsou. „Takže jsi černý pasažér. Jak ses sem dostal?“

„Ve tvé truhle – v té hnědé.“

Roydovi neušlo, jak ztuhla.

„A co šaty a boty, které jsem tam měla?“ Její obvykle nízký hlas se o oktávu zvedl. „Dobrý bože, kde jsou?“

„V ostatních truhlách. Trošku jsem to tam namačkal a všechno se vešlo. Byla tam spousta místa.“

Isobel se dívala na své nezvedené dítě a nevěděla, co má říct, zvlášť když vedle něj stál jeho otec, který se o něm právě dozvěděl. Duncan měl aspoň

dost rozumu a šatstvo nevyházel. Pomačkaná látka se vyžehlí, ale sehnat nové šaty při její výšce nebyla žádná hračka. „A co tvoje oblečení?“

„Vzal jsem si dvě náhradní sady do pytle. A hřeben.“

Pomyslela na nejhorší. „Nebesa nám pomáhej, a co doma? Napadlo tě –“

„Nechal jsem tam zprávu, aby ji předali prababičce.“ Řekl to tónem, jakým se mluví s nechápavým děckem, naštěstí přitom neprotočil panenky. „Teď už ji určitě dostala.“

Myšlenky jí pořád vířily v hlavě. Dech se jí ještě nezklidnil, vyváděla ji z míry odhalení, která se na ni hrnula. Zhluboka se nadechla, vydechla a odhodlaně nabrala dech do plic znova. Znovu už *neomdlí*.

Uvědomila si, že ji bedlivě pozorují dva páry očí. Výrazy v obou tvářích napovídaly, že její společníci jsou připraveni ji zachytit, kdyby zase padala. Stiskla rty a přišpendlila Duncana velitelským pohledem. „Běž dolů a počkej na mě v kajutě.“ Neušlo jí, jak se nasupil, a nerozvážně dodala: „Nebo tam dole, jestli chceš.“ Mávla rukou k hlavní palubě. „Potřebuju si promluvit s kapitánem Frobisherem –“

„Řekni mu to.“

Lekla se Roydova velitelského tónu. Než se nad ním stačila zamyslet, zopakoval: „Řekni mu to hned.“

Pohlédla do jeho neústupných očí, ucítila sílu jeho vůle... Má vůbec smysl tu chvíli odkládat? Vzhledem k datu Duncanova narození nebylo o jeho otci pochyb, přesto ho odmítala jmenovat, potvrdit nebo popřít, a tak ostatní tu záležitost nechali být a brali Duncana jako výhradně jejího. Ale synovi nikdy nelhala – a nemohla lhát ani Roydovi.

Dlouze a zhluboka se nadechla. Nevšímalá si, jak jí tluče srdce, sepjala ruce a sklonila se k Duncanově zvědavé tváři. „Vždycky jsem říkala, že ti jednoho dne oznámím, kdo je tvůj táta. Ten den zřejmě nastal dneska.“ Málem se jí roztrásl hlas, jakmile ta slova vysloví, spousta se toho změní. Vysunula bradu a přinutila se nasadit pevný tón. „Tvůj otec je kapitán Royd Frobisher.“

Duncan ani nemrkl. „Vážně?“ Ta otázka, vyšperkovaná zvědavým zájmem a špetkou naděje, směřovala k Roydovi.

„Ano. A ani já jsem to dodneška nevěděl.“

S těmi slovy se na ni oba podívali. Ocitla se v ohnisku dvou pohledů s nevysloveným tíživým obviněním.

Netušila, jak reagovat. Připadalo jí, jako by se s kolébáním paluby zhoupala úplně mimo čas. Dýchalo se jí zase hůř. Odkušala si. „Nechám vás tu, abyste se seznámili. Myslím, že si zas potřebuju lehnout.“

Zbaběle vzala do zaječích, ztuhle došla k žebříku a sešplhala dolů.

Royd se za ní díval a v duchu se mračil. Nikdy nezažil, že by utíkala, a rozhodně ne před hrozící konfrontací. Milovala dramata a výzvy, a co mohla být větší výzva a drama, než tahle situace?

V synově tváři viděl stejné neskrývané vzrušení. Duncan očividně znal matčiny sklony a i jemu se ten ústup zdál divný. Stál s rukama lehce opřenýma o zábradlí, pohled upíral kupředu, ale nejspíš nic nevnímal.

Royd čekal, že přijdou otázky.

Ale ticho se táhlo. Nakonec se Duncan napřímil, narovnal ramena, nadechl se a zeptal se: „Jsi ženatý? S někým jiným?“

Royd zamrkal. „Cože?“ Chvíli netušil, co Duncan k té otázce přimělo, pak mu to došlo. „Dobrý bože, nejsem!“ Ale zároveň si něco uvědomil.

Odmlčel se a v duchu promýšlel souvislosti, najednou začaly být tuze jasné. K Duncanovi a zároveň i k sobě pronesl: „Když o tom teď tak uvažuju, myslím, že jsem ženatý s tvou matkou.“

Bylo to skoro, jako by byl, nebo ne?

A právě proto mu nikdy neřekla o Duncanovi.

Royd strávil zbytek dne odpovídáním na dychtivé synovy otázky. Většina z nich se týkala lodí a plachtění, ale tu a tam se vkradla i otázka na rodinu Frobisherů. Sám se na oplátku dozvěděl, že Duncan žije v sídle Carmodyů, je vychováván s ostatními dětmi guvernankou a učitelem, ale uvažuje se o tom, že příští rok nastoupí do školy.

Royd a jeho bratři navštěvovali školu v Aberdeenu. Zapsal si za uši, aby Isobel informoval, že tam bude chodit i Duncan. Není třeba posílat chlapce pryč – což Duncan s radostí podpořil. Jakmile od otce vymámil ujištění, že bude vždycky vítán v přístavu a může si prohlédnout kteroukoli Frobisherovu loď, nemínil se smířit s ničím, co by mu bránilo to pozvání využívat.

Royd neměl příležitost s Isobel něco probrat, dokud nepadl večer. Teprve pak se všichni tři usadili v hlavní kajutě, úplně jako normální rodina. Stolování proběhlo bez jediné trapné chvílky, po večeři

Isobel uložila Duncana do postele v kajutě vlevo od kapitánské. Royd to sledoval od hlavních dveří, vstřebával známky mateřské a synovské lásky. Když se Isobel natáhla, aby zhasla lampu, pokývl hlavou do chodbičky. „Počkám na tebe na palubě.“

Podívala se mu do očí a přikývla.

Vyšel na zád' podívat se na kormidelníka Williama Kellyho, který měl právě službu. Vyměnili si pár poznámek o trase na jih, načež se mezi nimi rozhostilo příjemné mlčení.

Royd se opíral o zábradlí vzadu, vzhlížel k noční obloze a čekal. Jak hodiny mýjely a on si zvykal na novou situaci, vztek ho opouštěl a nahradila ho mocná touha zkoumat, zjistit, zhodnotit a pak přebudovat a přestavět – pokud bude moci.

Jestli mu to Isobel dovolí.

O několik minut později se objevila u schůdků. Přehodila si přes ramena šál a právě si ho uvažovala, když si všimla Royda, jak míří k žebříku dolů na hlavní palubu. Založila si ruce, přitáhla si šál víc k tělu a vykročila k přídi. Když ji dostihl, opírala se o zábradlí na pravoboku a hleděla do tmy vpředu.

Loď se rychle hnala po větru. Jeho muži znali tuhle trasu jako svoje boty a on se potřeboval co nejrychleji dostat do Londýna. Vítr přivál mraky a ty teď zakrývaly měsíc, zbývalo však dost hvězd, které barvily hřebeny vln zářivě bílými záblesky na převa-lujícím se temném nočním moři.

Zastavil se za Isobel, přidržel se zábradlí, aby čelil nepravidelnému houpání. Poblíž nebyla žádná hlídka, která by je mohla slyšet, a vítr jejich slova stejně

přehlušoval. Schválně se postavila tak, aby jí neviděl do tváře, ale to jim mohlo rozhovor jedinež ulehčit.

mlčela, ale nic jiného nečekal. Věděl, že musí téma nakousnout sám. Začal otázkou, která pro něj byla nejpodstatnější. „Proč?“

Spíš vycítil, než uslyšel její povzdech, ale hlavu držela vysoko a mluvila pevně.

„Nebyl jsi tu. Odplul jsi a nevracel se.“

„Ale nakonec jsem se vrátil. Proč jsi mi to neřekla pak?“ *Proč jsi mi neřekla, že mám syna?*

„Protože kdybych to udělala, vzal bys mi ho. Duncan se narodil zaslíbené, ale neprovdané matce, všechna práva na něj by zůstala v rukou otce. Neměla bych žádné slovo v jeho výchově ani životě. Neměla bych právo nechat si ho u sebe.“

Zamračil se. Proč by jí ho bral...? Myšlenky se mu rozvířily jako kaleidoskop, a když se zase usadily, pochopil, co mu právě odhalila.

Důvodem, proč mu tajila synovu existenci, mohlo být to, že se za něj nechtěla provdat.

A přece tam ještě něco nesedělo, některé kousky do skládačky nezapadaly. Všechny ty následující roky žila sama, nepopřála sluchu žádnému jinému nápadníkovi.

„Isobel –“

„*Kdežto ty ano.*“

V těch slovech znělo takové přesvědčení, že se nad tím musel zamyslet... a uznat, že kdyby se chtěla vdát za jiného muže a on by věděl o Duncanovi...

Zaplavily ho city, vzpomněl si, jak mu bylo, když ho poslala pryč a zavřela mu dveře sídla Carmodyů před nosem. Ona byla ta prchlivá, ale co se týkalo

temperamentu, neměli si co vyčítat, rozdíl byl v tom, že on plál chladně, zatímco ona žhavě. On cítil chladný vztek a ublíženost, což je nebezpečná kombinace. Ona byla jedna z mála lidí, kteří mu dovedli opravdu ublížit – dal jí koneckonců svoje srdce – a udělala to. Rozdrtila ho a hodila mu ho k nohám. Nebo mu to tak aspoň připadalo.

Měla pravdu. Kdyby byl tehdy věděl o Duncanovi... těžko říct, co by udělal, či neudělal.

Nepatrně se posunula a přitáhla si šálu. „Pamatuj si jedno: *nikdy* nedovolím, abys mi ho vzal. Pamatuj si to. *Věř* tomu.“

S tím neměl problémy. Znal její povahu, věděl, jak vášnivě a oddaně jde za svým cílem. Jak umí odevzdat celé srdce a dokonce i duši ochraně těch, které miluje – jako třeba Duncana. Ionu. Katherine Fortescueovou.

Kdysi dávno byl objektem její vášně a oddanosti především on.

Stýskalo se mu po tom každý den od chvíle, kdy před ním zabouchla ty zatracené dveře.

Vracel se v myšlenkách do té doby... a nedovedl vysvětlit ani sám sobě, proč se víc nesnažil. Pokoušel se s ní promluvit několikrát, ale dvakrát narazil na hradbu její rodiny. A tak nakonec zahořkl, odešel a už se nevrátil.

Vzdal to s ní, vzdal jejich vztah a veškeré naděje, které snad mohli mít.

A připadal si, že je plně v právu. Koneckonců ho zavrhl ona.

Vrátil se tehdy z mise jako hrdina, i když ne veřejně oslavovaný, vše bylo naprosto tajné. Plavil se domů

s nafouklým egem, velice spokojený, že provedl práci líp, než by kdo doufal. Byl to tichý triumf. Čekal, že ho budoucí nevěsta uvítá se svým typickým zářivým úsměvem a otevřenou náručí. Místo toho... to dopadlo úplně jinak a on se obrátil a odešel.

Tehdy si neuvědomoval, že odchází nejen od syna, ale i od jediné ženy, se kterou by byl ochoten sdílet život. Od spřízněné duše. Jeho mladší já nechápalo velikost toho, co tato slova znamenají, ale odjakživa ji vnímal jako svou druhou polovičku, jako kotvu v bouři života.

Od chvíle, kdy se k ní obrátil zády, byl jaksi neupoutaný.

Po letech si ve zpětném pohledu dovedl přiznat, že zatímco se Isobel nechovala, jak čekal, ani on nedostal jejím očekáváním. Ale myslel si, že přehledně jeho nedostatky a všechno mezi nimi bude přesně tak, jako když odplouval.

Nevěděl o Duncanovi, nevěděl, že porodila jeho dítě.

Chtěl ji zpátky, v tom už měl jasno. Když se o synovi dozvěděl, jen to posílilo jeho odhodlání. Duncan je jeho. Chtěl se k němu otevřeně přihlásit a prohlásit ho za vlastního. Dosáhne toho tím, že si získá Isobel zpátky. To je cesta k budoucnosti, po které se teď chtěl a potřeboval vydat.

Promarnil – oba promarnili – osm let. Nemínil už přijít o další.

Ale získat ji zpátky nebude snadné. Bude nedůtklivá, odtažitá, bude třeba zdolat její obranu kousek po kousku.

Viděl jen část jejího profilu. Studoval ho a pak ji pobídl: „Vyprávěj mi, co bylo před osmi lety, z tvého pohledu. Co se stalo potom, co jsem odjel?“

Věnovala mu krátký zakaboněný pohled přes rameno. Proč se na to ptá? Dávno si navykla na jeho mlčení, a tak čekala s napjatými nervy, připravená čelit jakémukoli útoku, nasadit obranu, jaká bude třeba... ale tohle?

Takhle formulovanou otázku nečekala. A znala ho dobře. Pokud nereagoval rychle a instinktivně, jistě má za lubem nějaký cíl. Co by to mohlo být za cíl... to si za daných okolností netroufala ani hádat.

„Dobře.“ Když už zvolil tento přístup, ona se poddá a uvidí, kam to povede. „Odjel jsi tři týdny po našem zasnoubení. Řekl jsi mi, že ta cesta bude trvat měsíc, maximálně dva. Odplul jsi. Já se přestěhovala k Ioně do síla Carmodyů. Chtěla mít společnost, a protože už jsem byla zaslíbená, nemusela jsem bydlet u mámy a táty a navštěvovat plesy a bankety. Vyhovovalo mi, že na ně nemusím chodit, víš, že mě společenské povinnosti nikdy nelákaly.“ Tím, že se stáhla z očí, bezděčně položila základy toho, co přišlo pak.

„Zabydlela jsem se u Iony a brzo jsem zjistila, že jsem těhotná. Byla jsem nadšená a moc šťastná.“ Ocitla se v sedmém nebi. „Neřekla jsem to nikomu. Chtěla jsem počkat, až se vrátíš, a říct to nejdřív tobě.“ Neubránila se, hlas jí ochladl. „Ale ty ses nevracel. Nejdřív jsem jenom čekala, ale když uplynuly tři měsíce a od tebe nepřišly žádné zprávy, vypravila jsem do kanceláře Frobisherovy společnosti a zeptala se, kdy čekají tvůj návrat. Prý že nevědí. Usmívali se a ujišťovali mě, že se vrátíš, jak nejdřív budeš moci. Odešla jsem, ale za týden jsem přišla znova a ptala se, jestli je nějaký způsob, jak tě kontaktovat. Chtěla

jsem ti poslat dopis, ale vysvětlili mi, že právě nejsi nijak k zastižení. A potvrdili mi, že ani oni o tobě neslyšeli.“

Odmlčela se, cítila, jak ji vzpomínky táhnou zpátky do víru emocí, které tehdy prožívala. „Za další týden mě tam měli zas. Zajímalo mě, jak vědí, že jsi pořád naživu, když od tebe a ostatních na lodi nemají žádnou zprávu. Koktali a mlžili a nakonec přiznali, že to nevědí, ale protože se nehlásíš... Zkrátka, nemůžou potvrdit, že jsi naživu. Řekli mi jenom, že věří ve tvůj návrat. Nemusím ti vysvětlovat, jak mi bylo.“

„Nemluvila jsi s mým otcem nebo s bratry?“

„Tvůj otec byl tou dobou mimo město a Robert, Declan a Caleb asi někde na moři.“ Zaváhala. „Došla bych jinou odpověď, kdybych se jich zeptala?“

Koutkem oka zachytila, jak se zašklebil. Po chvíli odpověděl: „Od mých bratrů možná ne. Ale otec by snad... pochopil, že tě má uklidnit.“

„Hmm. No, ale nebyl tady.“ Znovu se zadívala dopředu. „Uvažovala jsem, že si promluví s tvou matkou, ale odjela s ním. A později... Když se vrátili do Aberdeenu, už jsem si to všechno rozmyslela.“

„Co?“

Kdyby se ptal moc přísně, možná by nedovedla pokračovat. Ale takhle to byl pořád Royd, jediná osoba na celém světě, s níž kdysi bezvýhradně sdílela své myšlenky, přání a sny. To spojení tu pořád existovalo, mohla mu říct všechno. Dokonce i tohle. „Třeba to, proč sis mě chtěl vzít. Došlo mi, že to nebylo, jak jsem si myslela, že jsem byla naivní.“

Pomáhalo jí, že se mu nemusí dívat do očí. Umožnilo jí to nadechnout se a poměrně klidně dodat:

„Vždycky jsem věděla, že pro tebe nejsem ta pravá princezna. Jsem moc vysoká... a v mnoha směrech neženská. Nelákají mě ženské záliby a chci se prosadit coby konstruktérka lodí.“

Odmělčela se, a jak neklidněji mohla, pokračovala: „Jak víš, odmala mi všichni tvrdili, že si mě někdo vezme jenom proto, aby získal vládu nad loděnicemi.“ Škubla ramenem. „Myslela jsem, že jsi jiný, ale když jsi zmizel a ani nenapsal, uvědomila jsem si, že jsem všechno špatně pochopila. Jistě si vzpomínáš, že právě Iona trvala na tom, abychom se sobě zaslíbili a neuzavírali hned manželství. Viděla to, co já tehdy ne.“ Naslepo k němu mávla rukou. „A ty coby budoucí hlava Frobisherovy společnosti máš samozřejmě největší důvod ovládnout Carmichaelovy loděnice.“ Přestože se moc snažila, dech se v ní zadrhl, ale držela se své důstojnosti a mluvila dál: „Chtěla jsem od manželství víc, než jsi byl schopen dát, a tak mi došlo, že do toho nemůžu jít. A pak už jsem jen čekala, abych ti to řekla, jestli se někdy vrátíš.“

Royd stál za ženou, kterou i po všech těch letech nosil v srdci, a připadalo mu, jako by se proměnil v kámen. Věděl, že se považuje za nepřitažlivou a nevhodně temperamentní, je přesvědčená, že žádný džentlmen nepožádá o její ruku, pokud nebude mít záslusk na rodinný podnik. Živě si vzpomněl, jak za ní kdysi přišel do loděnic, ale nemohl ji najít. Věděl jistě, že tam někde je, a tak hledal a nakonec ji našel schovanou na bidýlku nad žebry trupu stavěné lodi. Choulila se tam, neplakala, ale byla hrozně smutná. Musel z ní mámit, proč je tak sklíčená, ale nakonec mu to svěřila. Řekla mu zhruba totéž, co teď, a to jí

tehdy bylo teprve čtrnáct. I přes rozdíl věku už byla stejně vysoká jak on, samá ruka samá noha, kostnaté lokty a kolena. Dobře si tu dívku pamatoval. Vymluvil jí to, přesvědčil ji, že si s vdavkami nemusí dělat starost, že se všechno změní, než dospěje, aby mohla projít uličkou v kostele.

Už tehdy si vzal do hlavy, že to bude on, kdo na ni bude čekat u oltáře.

Nenapadlo by ho, že ta křehká a zranitelná dívka pořád existuje v oné sebejisté a energické dvacetileté mladé dámě, které se zaslíbil, natož v ženě, jakou byla dnes.

Copak nemá zrcadlo?

Ale ne – věděl moc dobře, že když někdo věří své pravdě, nevidí skutečnost. Využil tuto lidskou chybu během let mnohokrát.

Jak jí otevřít oči? Jistě by ji dokázal přesvědčit, že už ve dvaceti letech se ošklivé káčátko proměnilo v labuť. Ale to byla jenom polovina problému a ta druhá – její neženské chování a oddanost a zápal pro aktivní práci v loďařství – se během let stala její podstatnější, notoričtější a očividnější součástí. Nikdy by po ní nechtěl, aby se vzdala budování lodí. Jednoduše řečeno, se svým nadáním a zkušenostmi byla příliš důležitá pro jeho budoucnost i pro budoucnost Frobisherovy společnosti.

Chtěl ji takovou, jaká byla. Ve všech směrech.

Soustředil se na kousíček její tváře, který viděl, slabě osvětlený lampami lodi. Kdyby jí jednoduše řekl pravdu, svou verzi pravdy, skutečnou pravdu o tom, proč si jí chce vzít... věřila by mu? Pochyboval o tom. Kdyby byl na jejím místě, kdyby věděl, co teď ona, nejspíš by taky nevěřil.

Poté, co ho tak rozhodně odehnala a odmítla se s ním vídat, odešel a ze všech sil se snažil tvářit se, že se ho to nedotklo. Choval se tak, jako by ho konec jejich vztahu nezasáhl. Byl to jeho způsob pomsty a měl podezření, že se mu to podařilo až moc dobře. V předstírání byl dobrý.

Tajil své pravé city přede všemi. Byl moc uražený a ano, i moc *zraněný*. Pokusit se teď přepsat pravdu, které by uvěřila nejen ona, ale i všichni ostatní, nebude žádná hračka.

Jedno ale bylo nad slunce jasné, Tajila před ním Duncana jako odplatu za to, že před ní vědomě skrýval významnou část svého života. Osm let, které strávili od sebe, skoro osm let synova života, o něž přišel, bylo cenou, kterou všichni tři zaplatili za to, že držel svou tajnou misi v tajnosti.

Mohl by klít a nadávat na osud, který to nastrojil tak, že se zapletli do vlastních silných a slabých stránek, do vlastních zranitelností, ale k čemu by to bylo? Minulost je minulost. Musí ji hodit za hlavu a jít dál.

Přesně v tomto pořadí.

Nevadilo jí jeho mlčení. Byla to jedna z mála věcí, ve kterých se naučila být trpělivá. Zнала ho lépe než kdokoli jiný na světě. Tušil, že k němu pořád něco cítí, ale nebyl si docela jistý, co to vlastně je. Jenže byla vášnivá žena, a přece za ta léta nevyšlechla žádného jiného muže. Pokud se doslechl – a pokud šlo o ni, poslouchal pozorně –, nikdy si nepustila do postele nikoho jiného. Proč by tomu tak bylo, kdyby...?

S dalším úderem srdce se dostavila alternativní odpověď. Nezačala si nic s žádným dalším mužem

kvůli Duncanovi. Podle práva, podle kterého se sobě oddali, byla pořád zaslíbená jemu, i když to nevěděl.

Zadával se na ni přimhouřenýma očima. „Čekala jsi, až se s někým ožením.“

„Samozřejmě.“

Málem si odfrkl. Jako by se něco takového mohlo stát. Už dávno se smířil s tím, že se neožení s žádnou jinou. Odjakživa pro něj byla buď ona, nebo nikdo jiný.

A v dané situaci to zároveň znamenalo, že ani pro ni nebude nikdo jiný. Ledaže by svolil, že ji z toho zaslíbení vyváže. Nedovedl si představit, že by to udělal, rozhodně ne, dokud existuje naděje, že ji získá zpátky.

Copak si vážně myslela...?

Jako by mu četla myšlenky, dodala: „Plánovala jsem, že bych po tvé svatbě zašla za tebou nebo za tvou ženou a požádala vás, abyste formálně svěřili Duncana do mé péče.“

Kousl se do jazyka, aby na ni nevyhrkl, že by se za žádných okolností chlapce nevzdal. Znal syna teprve pár hodin, a už věděl, že by bojoval s každým, kdo by je chtěl zase rozdělit. Jenže tato nečekaně zranitelná Isobel vyžadovala opatrný přístup.

Co ji vedlo k tomu, že se mu zaslíbila?

Bylo to tak, jak si vždycky myslel?

A znamená to, že ho pořád miluje?

Nemohl si být jistý a nic spojeného s ní už dávno nebral za bernou minci. Chtěl, aby ho znovu milovala se stejnou srdečnou, divokou a upřímnou vášní, kterou ho kdysi zahrnovala. A chtěl to zoufale, až do hloubky duše.

Byl pověstný stratég. Tohle sice nebude běžná mise, ale musí věřit, že ji zvládne.

Musí věřit, že ho nepřestala milovat, jen v něj ztratila důvěru a stáhla se. Svým chováním bezděčně způsobil, že se vrátila její stará zranitelnost a ona se uzavřela a zabarikádovala se před ním. Tím, že jí nepřiznal, kam a proč jede, a nevysvětlil jí svou dlouhou nepřítomnost, zradil její důvěru.

Nenapravitelně?

Doufal, že ne. Tam, kde důvěra kdysi existovala, se dá jistě vybudovat znova.

Nezbývalo mu než tomu věřit, neměl jinou možnost a jinou cestu vpřed. Musí si znovu získat její důvěru, než dostane příležitost usilovat o její lásku. Nějaký méně moudrý muž by možná použil Duncana jako páku a dotlačil ji k oltáři, ale každý takový pokus by mu vynesl okamžitý odpor. Bojovala by s ním na každém kroku té cesty a její rodina taky. Ale především by tím nezískal, co chce. Nevrátila by se mu její láska a všechno, co s ní souvisí.

Odlepil se od boku lodi, chytil ji za ruku a otočil ji. „Pojďme dolů. Chci ti něco ukázat. Něco, co si potřebuješ přechíst.“

Nemusel se na ni ani dívat a věděl, že se mračí. Poslechla však a nechala se odvést zpátky k průlezu na zádi. Otevřel ho, pustil ji a pokynul jí dovnitř, pak ji následoval.

Kývl dopředu, když se k ní přidal v úzké chodbě. „Hlavní kajuta.“

Isobel vešla jak první a okamžitě se vydala ke spojovacím dveřím ke kabině vlevo. Nahlédla dovnitř,

uviděla Duncanův obličejíček, lehce zrudlý spánkem, a tiše zavřela dveře.

„Nerušíme ho?“ Royd se zastavil vedle stolu.

Zavrtěla hlavou. „Má tvrdý spánek.“ *Ještě tvrdší než ty.*

Jako by slyšel její nevyslovenou poznámku, něco zahučel a vykročil k velké prosklené knihovně, vestažené do zdi vpravo od stolu. Otevřel dveře, dlouhými prsty přešel po hřbetech úzkých svazků narovnaných v druhé polici odshora, pak se jeho ruka zastavila a vytáhla útlou knížku.

Podal ji Isobel. „Jsem přesvědčen, že tě to bude zajímat.“

Přepadlo ji zlé tušení. „Co je to?“ Obrátila knihu v rukou a otevřela ji.

Vyskočilo na ni datum, napsané jeho pevným a výrazně mužským rukopisem. *24. února 1816.* Den poté, co odplul na tu osudovou cestu. Ztuhla. Vycítila – věděla – že jí dal do rukou odpověď na její nejdůležitější otázku.

„Je to záznam výpravy, té, která mě nečekaně zdržela mimo domov po zbytek roku 1816 a kus toho dalšího. Je to tam všechno, sice jen v kostce, ale když tě bude zajímat víc, zeptej se a já ti to vysvětlím.“

Vzhlédla k němu a připadalo jí zase, že se svět houpe nezávisle na vlnách. Setkal se s jejím pohledem, ale z jeho výrazu vůbec nic nevyčetla.

Naklonil hlavu ke stolu. „Posaď se. Čti. Až budeš hotová a jestli si budeš chtít přečíst další,“ ukázal na knihovnu, „posluž si.“

Vrátila se pohledem k deníku a opřela se o přední hranu stolu.

Přešel ke dveřím, ale zastavil se s rukou na klice. „Jenom mě napadlo... ta mise, která nás rozdělila, se dost podobá té, na které jsme teď.“ Než se stačila zeptat, co tím myslí, pokývl na knihu v jejích rukou. „Nejprve si to přečti. Zbytek ti řeknu pak.“

S tím otevřel dveře, vyšel ven a tiše za sebou zavřel.

Zamířil do kajuty, do níž se přestěhoval. Shodil kabát a pověsil ho, začal si rozvazovat kravatu.

Moudrý muž si s tak důležitou věcí, jako je přepisování minulosti a výhled na společnou budoucnost, dá načas a každý základní kámen uloží pečlivě a bezpečně na místo.

Isobel to ještě nevěděla, ale po cestě se zastaví na několik dní v Londýně, možná dokonce na týden. Pak začne putování do Freetownu, kde je čeká bůhvíco, a cesta zpátky do Londýna a nakonec domů do Aberdeenu. Má celé týdny, možná pět nebo dokonce šest týdnů na to, aby uskutečnil své tažení.

Své tažení za znovuzískání Isobel Carmodyové Carmichaelové.

Isobel četla dlouho do noci. Roydův deník nejenom pokrýl události té dávné mise, ale zahrnoval i útržky jeho osobního života. Zjistila, co ho více než třináct měsíců drželo od ní, a dočetla se i to, že jí často chtěl poslat zprávu a znovu a znovu to zavrhoval.

Nakonec se dostala na závěr svazku a odložila ho. Svět se jí během jediného dne převrátil naruby už podruhé, a to ji vyčerpalo. Upadla do hlubokého bezesného spánku.

Druhý den se objevila na palubě, až když ráno značně pokročilo. Vstala pozdě, a tak ji nepřekvapilo,

že je v kajutách na zádi sama. Posnídala a přitom nahlédla do dalších spisů v knihovně.

Většina Roydových misí byla krátká, trvala jen měsíc nebo dva. Pár se jich táhlo skoro rok. K některým došlo během posledních válek, jiné byly nedávné – z doby poté, co ukončila jejich vztah.

Zaznamenával ty mise v lehkém duchu, ale kdyby nevěděla, že je přežil ve zdraví, zpanikařila by. Vždycky bral nebezpečí dost lehkomyšlně, což s ním měla do značné míry společné. Jenže některé akce při posledních misích působily podivně riskantně i na něj.

Z deníků vyplňujících třetí polici knihovny si potvrdila, že se mezi výpravami vydával na různé obchodní cesty pro vlastní společnost, vozil po mořích bohaté a vlivné cestující, často urozeného původu. O těchto cestách se v Aberdeenu a nepochybně i jinde vědělo.

Jeho mise, to bylo něco úplně jiného.

Ona sama vedla relativně bezpečný život, ale i tak si dovedla představit, jak dobrodružné musely být podniky, do kterých se zapletl.

Včera v noci se jí svěřil, že toto putování je podobné tomu, které zničilo jejich vztah.

Spíš než touha po čerstvém vzduchu ji na palubu vyhnala zvědavost. Vzala si s sebou několik deníků. Jediným pohledem si ověřila, že Royd je u kormidla a že Duncan stojí vedle něj, vítr mu cuchá vlasy kolem dychtivé tvářičky. Opětovala synovo zamávání a Roydův ostrý pohled a neurčité pokývnutí a vydala se na před.

Vyplňovala ji trojúhelníková lavička, pod níž byla uložena náhradní kotva. Vylezla si na ni, vklínila

ramena mezi okrajníky a dala se do čtení. Čím víc toho zjistí o muži, o němž si myslela, že ho zná, ale evidentně neznala, tím líp.

Nakonec za ní přišel Bellamy. „Pokud jste připravena na oběd, slečno, zavolám kapitána a mladého pána.“

„Děkuji vám.“ Isobel dovolila starému mořskému vlkovi, aby jí galantně pomohl z lavičky, a sesbírala si deníky. „Půjdu přímo dolů.“

Mladý pán. Uvažovala, jestli Royd posádce něco o Duncanovi oznámil. Na druhé straně, nemusel říkat ani slovo a jeho muži by i tak poznali, čím je to syn. Stačilo vidět ty dva pohromadě a bylo vše jasné.

Bellamy ji doprovodil k průlezu na zádi. Vydal se na horní palubu a ona sešla po schodech zpátky do hlavní kajuty. Vrátila deníky do knihovny a právě zavírala dveře, když uslyšela, jak na schodech a pak chodbou pleskají Duncanovy nohy.

Obrátila se právě včas a chytila ho, když se jí vrhl do náruče.

„Mami!“ Popadl ji kolem pasu, zaklonil hlavu a nadšeně se na ni usmál. „Viděli jsme tuleně – veliké! A hromadu racků.“

Jeho úsměvu nedovedla odolat. Pocuchala mu vlasy. „A měl jsi hromadu otázek?“ Zнала svého syna dobře.

„*Nekonečnou* hromadu otázek,“ ozval se Royd, který následoval Duncana dovnitř. Řekl to trpělivě, ale tvář mu zářila stejně jako synovi.

Velký stůl jim posloužil jako jídelní. Isobel usedla na jednom konci a Duncan vpředu čelem k Roydovi, který si zabral své místo.

Usmívala se na Bellamyho, pochválila jemně krájené solené hovězí, které servíroval, a přitom uvažovala, jaký přístup zaujala Roydova chladně uvažující mysl vůči Duncanovi. A jí samotné. V okamžiku, kdy prvně pohlédl na syna, se jejich životy nenávratně změnily.

Řekla mu, že nikdy nedopustí, aby jí někdo Duncana vzal. Ale podle toho, jak je viděla spolu, jak pozorovala Roydův ochranný přístup a trpělivost, s jakou čelil synovým nekonečným otázkám, se nikdy nestane, že by nechal Duncana v její výhradní péči.

Budou muset všichni tři najít nějakou společnou půdu, ale jak přesně taková půda může vypadat, to prozatím nemohla ani tušit.

Duncan nemluvil, pilně se věnoval konejšení svého neustálého hladu. Royd syna při jídle sledoval a Isobel pozorovala oba, zvědavá, jak si Royd poradí. Co se týkalo otcovství, rozhodně ho hodila do hluboké vody.

Nutno poznamenat, že Royd byl vynikající plavec, a to ve všech směrech.

Když Duncan uhasil nejhorší hlad, podíval se na Royda a začal se ho vyptávat na provazy a uzly.

Royd mu nenuceně odpovídal.

Isobel se věnovala svému talíři.

Ale nakonec se Duncan zeptal: „Říkal jsi, že jsi s mámou ženatý. Takže jak se jmenuju? Jaké je moje celé jméno?“

Jeho otec sjel očima k ní. Netušila, co má říct.

Royd se podíval na Duncana. „Jaké jméno jsi používal?“

„Duncan Carmody.“

Royd přikývl, jako by to čekal. „Tvé celé jméno zní Duncan Carmody Carmichael Frobisher.“ Podíval se na ni a povytáhl obočí.

Přinutila se přikývnout. „Ano. Tak je to správně. To je tvé celé jméno, Duncane.“

Syn tiše zopakoval ta čtyři slova a usmál se. „Dobře.“ Dojedl, odložil příbor a natáhl se po jablku, které mu tam Bellamy nechal. Zakousl se do ovoce, žvýkal, polkl a zeptal se: „Můžu jít zas na palubu?“

I ona už byla po jídle. Royd vyprázdnil talíř a teď se pohodlně opíral a sledoval je. Trochu rozhozená z té domácí situace ukázala na sklenici před Duncanem. „Dopij mléko a pak půjdeme nahoru.“

Chlapec se chopil sklenice, vyprázdnil ji, chňapl ubrousek a otřel si mléčný knír. „Hotovo.“

Isobel se vrátila na lavičku na přídi. Sledovala Royda s Duncanem a přitom si procházela otázky, na které pořád neměla odpovědi.

Royd nechal kormidlo v péči Liama Stewarta a příští půlhodinu učil Duncana základní námořní uzly. Nakonec ho svěřil do péče loďmistra Jolleyho, aby ho naučil, kde a kdy se různé uzly používají, a vydal se na příď.

Došel k Isobel, setkal se s jejím temným pohledem, obrátil se a usadil se u jejích nohou. Opřel si předloktí o stehna a sepnul ruce. „No?“

Dal by ruku do ohně za to, že má spoustu otázek.

„Ta mise, na kterou tě poslali, potom co jsme se zaslíbili. Původně jsi čekal, že bude trvat jen měsíc nebo dva. Proč trvala tak dlouho?“

Pamatoval si, co si zapsal do deníku. Za ty roky si ho mnohokrát přečetl, kdykoli ho přepadla naléhavá

otázka, jestli se mohl zachovat jinak a neztratit ji. „Původní úkol zněl infiltrovat dvůr deje z Alžíru a potvrdit, že chytá, drží a nakonec prodává Evropany do otroctví. Kvůli tomu jsem musel vystupovat jako poloviční Francouz, emisar jednoho arabského obchodníka s otroky. Podařilo se mi získat přístup do dejových otrockých ohrad a objevil jsem tam přes tři tisíce Evropanů. Bylo to mnohem víc, než kdokoli čekal. Původně jsem měl jen zjistit, kolik jich je, stáhnout se a hlásit se veliteli flotily Exmouthovi, který měl být na Gibraltaru. Ale Exmouth dorazil dřív a čekal v přístavu v Alžíru, myslel si, že deje zastraší a ten Evropany propustí.“

„Ale dej se vzepřel.“

Přikývl. „Místo abych se hlásil Exmouthovi osobně, poslal jsem Liama Stewarta. Nemohl jsem riskovat, že mě někdo uvidí a pozná, jak nastupuju na Exmouthovu loď. A vzhledem k tomu, že Exmouth vystupoval tak bojovným způsobem, nemohl jsem riskovat a odplout z přístavu s *Korzárem*, maskovaným za pirátskou loď. Ale vyslání Liama se projevilo jako špatný tah. Aniž bych to věděl, Exmouth si vyžádal a dostal vedení nad mou misí. To jsem nečekal a bylo to zhruba v době, kdy se stahoval Dalziel, můj předchozí velitel. Ve Whitehallu předpokládali, že se Exmouth vypořádá s dejem bez větších problémů, a já byl koneckonců pověřenec vlády – zdálo se jim vhodné svěřit mu velení nad mou misí. Tím, že jsem poslal Liama, promeškal jsem naši jedinou šanci chopit se znova otěží, aspoň co se týkalo mě a *Korzára*. Liam byl v pozici, kdy mohl přijímat rozkazy, ale nemohl je odmítnout, jako bych to udělal já.“

„Takže to byly Exmouthovy rozkazy, co tě zdrželo v Alžíru?“

„Původně ano. Ale čím déle se ten mrtvý bod táhl, tím důležitější bylo, abych zůstal v pozici na dejoině dvoře. Bez tajných zpráv, které jsem předával, by Exmouth nevěděl, co se děje za zdmi paláce, co je s otroky a co plánuje dej.“ Odmlčel se a pak dodal: „Nebylo možné, abych se stáhl.“

Četla jeho záznamy, teď ale získala širší kontext. Čekal, věděl, že hlavní otázky teprve přijdou.

Nakonec řekla: „Váhal jsi, jestli mi pošleš dopis. Ty nikdy neváháš.“

Odfykl si. Měla pravdu. Ale v té věci... „Jakmile jsem si uvědomil, že jsem tam zůstal trčet, a vypadalo to, že se jednání mezi dejem a Exmouthem potáhnou celé měsíce, chtěl jsem ti napsat, aspoň to, že jsem uvízl. Ale tehdy už to bylo s blokádou čím dál napjatější. Nemohl jsem se pořádně dostat z paláce, natož opustit město. Moji lidé donášeli vzkazy Exmouthovi. *Korzár* by sice mohl vyklouznout z přístavu – flotila ho znala a nechala by ho odplout – ale nemohl by se vrátit, byl by označen za nepřítele a všichni na palubě taky.“ Odmlčel se a vzpomínal. „Několik mužů z mé posádky – Stewart, Belamy, Jolley a jiní – se nabídli, že vezmou dopis, na veslici proklouznou blokádou a nechají ti dopis doručit. Museli by plout na Gibraltar. Ale ve vodách za flotilou byli i Francouzi. Exmoutha si obtěžovat netroufli, zvláště když měl v zádech holandskou flotilu, ale kdyby zachytili dopis ode mě tobě... s velkou radostí by informovali deje, koho to ve skutečnosti hostí na svém dvoře.“

„Bylo to moc velké riziko.“

Podíval se na své spojené ruce. „Můj život, život mé posádky a životy více než tři tisíce zajatců – to všechno viselo na vlásku.“ Nepřeháněl. „Musel jsem se vzdát myšlenky na to, že tě kontaktuju.“

A věřil, že ho miluje tolik, že jeho mlčení pochopí.

Teď chápal, že to byl jeho největší omyl. Ale stejně si nedovedl představit, že by se zachoval jinak.

„Exmouth bombardoval Alžír na konci srpna.“
Teď už jí mohl klidně prozradit všechno. „Všechny zasažené cíle ve městě jsem určil já – zbrojnice, sklad, kasárny. Dej kapituloval a odevzdal evropské zajatce. Ale poslal jen něco přes tisícovku, z jedné části ohrad. A tak jsem tam musel zůstat, dokud jsme neosvobodili všechny. Trvalo to až do března následujícího roku. Teprve když k tomu došlo, mohl jsem opustit své krytí, nastoupit zas na *Korzára* a vyplout domů.“

Za tím, z čeho se vyklubalo velice hořké vítězství.

Minuty ubíhaly. Ani jeden z nich nepromluvil. Příklad se zvedala a klesala, voda šuměla kolem boků, jak loď prorážela vlny.

Zavrtěla se. „Když se dívám zpátky na to, co se stalo... bylo to za daných okolností nevyhnutelné. Nikdo za to nemohl.“

Před několika dny by s ní byl souhlasil, ale když si vyslechl její verzi událostí... „Nevyhnutelné, protože jsi nevěděla, proč se nevracím.“

„Ano.“ Isobel zaváhala, ale pořád uvažovala o tom, co se stalo pak. „A ty ses mi to nepokusil vysvětlit. Poslala jsem tě pryč a ty jsi odešel a nechal to tak.“

„Ne.“ Poprvé od té doby, co jí usedl k nohám, k ní obrátil zachmuřenou tvář. „Dvakrát jsem se s tebou pokusil setkat, abych ti to vysvětlil.“

Teď se zamračila i ona. „Kdy?“

„Poprvé za dva dny potom. Tak dlouho mi trvalo, než... než jsem přesvědčil sám sebe, že s tebou musím mluvit.“ Dodal: „Dveře mi otevřela jedna tvá starší sestřenice. Vysvětlila mi naprosto jasně, že mě nechceš vidět.“

U srdce ji zamrazilo. Zašeptala: „O tom jsem nevěděla.“

Shlédl na své sepnuté ruce. „Myslel jsem si, že jsi třeba ještě rozčilená. Zkusil jsem to znovu o týden později. Další sestřenice mě rázně vypoklonkovala.“

Podívala se na Duncana, který seděl se zkříženýma nohama vedle Jolleyho a zaujatě uzloval provaz. „Snažily se mě chránit. Věděly o Duncanovi.“

Roydovou mohutnou postavou projel třes. Prsty se mu napjaly a náhle ochably. Tichým, málem utrápeným hlasem ze sebe vypravil: „Byl jsem ústředním bodem dlouhé a obtížné mise. Zachránil jsem tři tisíce životů a vyvázl se svou posádkou bez újmy. Byl jsem... podle všeobecných standardů hrdina, a tys to přesto nechtěla vědět. Tak jsem to viděl já.“

Upírala pohled na jeho profil, nečekala, že řekne ještě něco víc, ale přesto tajila dech...

„Byl jsem tak zatraceně *ublížený*! Ne, ještě huň. Bylo to jako rána, smrtelné bodnutí do srdce.“ Hlas měl syrový, tón hrubý. „Byla jsi jediná, koho jsem si pustil k sobě tak blízko. Jediná, kdo mi mohl takhle ublížit. A tys to udělala.“

Obklopily je zvuky moře – vítr, vlny, plachty a racy – a držely je v ulitě bolesti ze vzpomínek.

Nakonec se pořádně nadechl, zvedl hlavu a vydechl. „Takže ano, vzdal jsem to. S tebou, s námi.“

Všechno to, co jsme byli pro sebe navzájem.“ Vyrovnaněji prohlásil: „Jinak jsem dál žít nemohl.“

Nepotřebovala se rozmyšlet, věděla, že všechno, co řekl, je čistá pravda. Měl sice nečitelný, neproniknutelný výraz, ale odjakživa byla naladěná na jeho nálady, na jeho city.

„Tehdy jsem si myslel,“ pokračoval a znovu se zadíval na své sepjaté ruce, „že zatímco jsem byl pryč, bojovat za krále a zemi, jsi mě přestala milovat. Že sis to rozmyslela. Že to, co bylo mezi námi, nebyla láska, jaká neumírá – že ta do naší rovnice nikdy nepatřila.“ Povytláhl jedno rameno. „Co jiného jsem si měl myslet?“

Šokovala ji intenzita jeho citů, už pozapomněla, jak mocné byly. Připadalo jí, jako by se zase potácela.

Nadnesl tvrdým, ale vyrovnaným tónem: „Ani ty jsi za nás nebojovala.“

„Nevěděla jsem, že existuje ještě nějaké ‚my‘, za které je třeba bojovat.“

Royd se na ni dál díval, do těch vyrovnaných tmavě hnědých očí. Byla odjakživa jeho kotva, jeho bezpečný přístav v každé bouři. Jenže tahle bouře zuřila mezi nimi, rozpoutali ji sami, a přesto se teď zdálo, že se ocitli v jejím oku. Minulost měli za sebou, ale neviděli, co je před nimi, jaká budoucnost by je mohla čekat.

Naše budoucnost bude taková, jakou si ji uděláme.

Slova jeho otce. Tolik pravdivá.

„Teď, když oba víme, co se opravdu stalo před osmi lety, je nějaké ‚my‘, za které je třeba bojovat?“

Zásadní otázka.

Neuhnula pohledem, cítila váhu té chvíle stejně akutně jako on.

Nakonec se nadechla a odpověděla prostě: „Já nevím. Možná ano.“ Zajela pohledem za něj. „A pak je tu Duncan.“

Sledoval její pohled tam, kde se jejich syn po hlavě vrhal do svého dědictví. „A kvůli Duncanovi navrhuji, že by to ‚možná‘ stálo za to prozkoumat.“

Vrátila se očima k jeho tváři.

Obrátil k ní hlavu.

Její pohled byl pevný a neochvějný.

Uvědomil si, že zadržuje dech.

Pak přikývla. „Potvrdit to, nebo vyvrátit. Nemůžeme jít dál a nevědět... co by mohlo být.“

Royd strávil zbytek odpoledne s Williamem Kellym, procházeli mapy a vymýšleli nejrychlejší trasu ze Southamptonu do Freetownu. Nepokusil se o nějaký pokrok se svou de facto manželkou a synem, dokud všichni tři nepovečeřeli u jeho stolu ve velké kajutě. Když dojedli, vykouzli Bellamy pro Duncana pudink.

Jak se stevardovi povedlo sehnat takovou věc na moři, to Royd netušil, ale při pohledu na to, jak se Duncanovi rozsvítily oči, nemohl si pomoci, musel se usmát. Duncan vyhrkl díky a pustil se do té dobroty. Bellamy spokojeně odkvačil.

Jak se dalo čekat, spustil Duncan další otázky. Poté co se naučil pracovat s uzly a lany, se jeho zájem přesunul k plachtám. Royd svědomitě vypočítal všechny plachty *Korzára*, vyložil, kdy se která používá a jaké povětrnostní podmínky omezují jejich použití.

Po celou tu dobu všemi smysly vnímal Isobel.

Získat ji zpátky bude mnohem náročnější než získat si Duncana. Přesto měl podezření, že z bývalých citů jí v srdci zbylo víc, než dává najevo. Zdálo se mu, že má dostatečný důvod doufat, že ho pod tím popudlivým krunýřem pořád miluje.

Bůh ví, že on ji miluje.

Po rozmluvě na přídi, ke které se nechtěl vracet ani v duchu, se jaksi stáhla. Jen o půl kroku, tak, aby si mohla vše promyslet. Tak to měla ve zvyku, nejprve ustoupit a hodnotit než se pustit dál, zatímco on se hrnul dopředu a hodnotil vše cestou.

Věděl ale, že v zájmu vítězství je občas opatrnosti třeba. Při sledování nějakého cíle dovedl být opatrný. Dovedl být trpělivý.

I teď hodlal postupovat obezřetně, aby získal, co si umínil. Jednání s Isobel nebylo nikdy jednoduché. Náročné, osvěžující a taky uspokojující, to nepochybně. Ale snadné nebylo.

Vyslovila však to své ‚možná‘, a to mu prozatím stačilo. Nemínil na ni nějak tlačit, to by se mu nemuselo vyplatit.

Než Duncan vyškrábal poslední špetičku pudinku z misky a dopil mléko, rozhodl se Royd, jaký bude jeho další krok.

Počkal, až Isobel dohlédne na synovu večerní hygienu, uloží ho do postele vestavěné do boku lodi a vtiskne mu mateřský polibek na čelo. Jakmile zavřela spojovací dveře, pokývl hlavou ke dveřím kabiny, kterou obýval. „O mé minulosti už víš, ale možná bys ráda zjistila, co jsem se dozvěděl o dění ve Freetownu.“

V očích jí zahořela zvědavost.

Neřekl to jako otázku a odpověď nečekal. Ochotně ho následovala ke spojovacím dveřím. Nechal ve své kajutě hořet lampu. Na prahu zaváhala, pohled jí padl na dokumenty rozložené na posteli.

Mávl k nim rukou. „To jsou veškeré informace, jaké jsme dosud dostali. Dopisy jsou popořadě.“

Vešla, vzala svazek papírů, usadila se na postel a dala se do čtení.

Opřel se o skříňku s umyvadlem a dopřával si pohled na ni. Nebylo těžké se rozhodnout, jestli jí ty dopisy ukáže. Před lety jí dal nevědomky najevo, že k ní není úplně otevřený. Proto jí teď musel dokázat, že změnil přístup. Od nynějška mu může věřit, že se s ní podělí o všechno.

O patnáct minut později přečetla poslední list, nedávné Wolverstoneovo pověření. Odložila ho na hromádku a zvedla hlavu. „Řekl jsi, že se tahle mise podobá té před osmi lety. Chápu proč – jde zas o bílé otroky. A zase v Africe, i když v jiné části.“ Pátřala mu ve tváři. „Declan v dopise tvrdí, že jeho žena, lady Edwina, je přesvědčena, že otrokáři unesli několik mladých žen. Myslíš, že je Katherine mezi nimi?“

„Je to možné, dokonce pravděpodobné. S trochou štěstí brzy zjistíme, jestli spolu tvá výprava a moje mise souvisí.“ Odmlčel se, teprve tehdy si uvědomil, že možná nebude nadšená z dalšího setkání s jeho bratry. Přesto... „*Korzár* míří do Southamptonu, aby nabral zásoby na cestu do Freetownu, ale já musím do Londýna – převzít si rozkazy, zjistit všechno, co mi Declan a Edwina a taky Robert a slečna Aileen Hopkinsová mohou říct. A především musím být u toho, až se Caleb vrátí, abych si ještě zatepla

vyslechl jeho zprávu a získal co nejpodrobnější informace o otrokářích a podezřelém důlním táboře. Pokud ho mám s úspěchem obsadit, musím o něm zjistit nejvíc, co se dá.“

Ukázala na dopisy. „Nepíše se to tam, ale vyrozuměla jsem, že máš za úkol osvobodit zajatce a zajmout zločince, kteří to mají na svědomí.“

Přikývl. „Přesně v tomto pořadí. Jak sis jistě všimla, sílí politický tlak, je třeba přivést pachatele spravedlnosti. Podle dosavadního tónu zpráv očekávám, že dostanu za úkol i zajistit dostatečné důkazy, aby se dali usvědčit viníci. Ale *mým* hlavním cílem bude dostat zajatce do bezpečí – ať je to kdokoliv a ať jich je, kolik chce.“

„Jistě.“ Složila si ruce do klína a vyzývavě se mu podívala do očí. „Doprovodím tě do Londýna.“

Čekala, že něco namítne, ale jen přikývl. „Loď opustíme zítra ráno. Nechám Liama přistát v Ramsgate, vystoupíme a loď pak popluje dál do Southamptonu, nabere zásoby a bude na nás čekat připravená.“

Zamračila se. „Co Duncan?“ Chvíli hleděla do prázdna a pak se zas soustředila na jeho tvář. „Myslíš, že je nějaká možnost poslat ho zpátky do Aberdeenu?“

„Nedovedu si představit ten boj, abys ho dostala z lodi, a kromě toho bych to nechtěl riskovat.“ Odmlčel se a po chvíli pokračoval: „Vnikl sem jako černý pasažér. Jak jsem pochopil, povedlo se mu utéct ze sídla Carmodyů, všem, kdo ho tam jistě pečlivě hlídali. Dostal se úplně sám do doků a na palubu *Korzára*. Jestli se ho teď pokusíš dopravit domů, co myslíš, že se asi tak stane?“

Ušklíbla se.

Suše dodal: „Uvaž jenom, jak bychom reagovali my v takové situaci, on je koneckonců kombinace nás dvou. Snažit se ho teď poslat domů by byla zbytečná práce – a k tomu v době, kdy ani jeden nemáme sil ani času nazmar.“

Isobel potlačila povzdech. „Máš pravdu. Nepřekvapilo by mě, kdyby při své výmluvnosti a bystrosti cestou neutekl a nenalodil se na nějakou další loď směřující do Freetownu... a na takové riziko nemůžu ani pomyslet.“ Odmlčela se a podívala se na Royda. „Takže co navrhuješ?“

Řekl jí to.

Samozřejmě, že už pochopil potenciální problém a připravil si řešení.

Musela uznat, že je to proveditelný plán, který utiší její mateřské starosti a zároveň dopřeje Duncanovi to, co potřebuje – poznat svého otce. A toho se nejlíp docílí na *Korzáru*. Bez ohledu na to, co se stalo mezi ní a Roydem, Duncanův vztah s Roydem se rodí a potřebuje čas, aby se rozvinul.

Vždycky se cítila hrozně provinilá, že Duncanovi upřela otce, kterého tak zoufale chtěl. Nyní, když ve svém okouzlení loděmi zjistil, že jeho otec zdaleka převyšuje většinu běžných smrtelníků, nemohla mu s čistým svědomím ten společný čas upřít. A nepochybovala o tom, že na *Korzáru* bude Duncan v bezpečí.

„Dobře.“ Zamyslela se nad tím. „Jestli ho přesvědčíš, aby zůstal na palubě, zatímco my pojedeme do Londýna, uděláme to podle tvého plánu.“

Ten plán nijak zvlášť nestanovil, co udělají s Duncanem během odbočky do Londýna, ale Royd přikývl. „V Londýně se musím soustředit na misi, musím

zjistit, co se dá, jednat s Wolverstonem, potýkat se s Melvillem a jeho politickými tlaky. Předpokládám, že ty budeš mít taky dost práce se záležitostmi kolem Katherine. Nechat Duncana v péči lidí, které nezná a ke kterým nemá blízko, by nemělo smysl a ty ani já se teď nepotřebujeme rozptylovat vysvětlováním jeho existence Declanovi, Edwině a Robertovi.“

Jak obvykle vnímal situaci stejně jako ona. Znála jeho vrozené ochranné instinkty, mohla se na něj spolehnout, že se postará o synovo bezpečí. Popravdě řečeno, byla to úleva dělit se o rodičovskou odpovědnost s někým, komu věřila. Ulehčilo jí to břemeno, které nesla úplně sama od Duncanova narození.

Royd se dál opíral o stojánek s umyvadlem, co nejdál od ní, jak jen to v omezeném prostoru kabiny šlo, ale i při otevřených dveřích intenzivně vnímala jeho fyzickou přítomnost – že stojí jen kousek od ní a ona sedí na posteli. Rostl v ní jakýsi neklid, ale radši by se propadla, než by mu dala najevo, jak na ni pořád působí. Snažila se udržovat klidný a soustředěný výraz. „Dobře.“ Podívala se mu do očí. „Kdy ráno dorazíme do Ramsgate?“

Málem jí řekl čas podle úderů lodních zvonů. Všimla si, jak nepatrně zaváhal a převedl si to v duchu na hodiny. V okamžiku, kdy vstoupil na palubu, přeorientoval se na lodní čas, ale ona si tohle uvádění času nikdy neosvojila. „Asi v deset hodin. Záleží na přílivu.“

Povýšeně přikývla a zvedla se. „V tom případě si začnu balit.“ Došla ke dveřím do své kajuty, na prahu se zastavila a bez ohlednutí řekla: „Díky, že jsi mi to objasnil.“ Pokývla. „Dobrou noc.“

Vstoupila do své kabiny a zavřela dveře za doprovodu jeho tichého a temně smyslného „Dobrou noc.“

Teprve pak se rozechvěla. Jeho tón v ní vyvolal vzpomínky na klouzající pokrývky, na nahou kůži, na horké tvrdé svaly a hlubokou rozkoš.

Zamračila se, zahнала ty představy a zaměstnala se přípravou jedné z truhel na krátký pobyt v Londýně. Litovala, že se Royda nezeptala, jak dlouho se tam zdrží, ale měla podezření, že to sám neví. Pokud budou čekat, až se Caleb a *Princ* vrátí z Freetownu, těžko říct, jak dlouho to může být.

Později, už převlečená v noční košili, zhasla poslední lampu a vklouzla do peřin, ležela na zádech a hleděla na měsíční světlo zalévající kazetový strop kajuty.

Nesnažila se bránit paměti, aby jí přehrávala nedávné rozhovory. Když se ohlížela na ta léta, na minulost, o níž teď věděla mnohem víc, zdálo se jí, jako by jejich zaslíbení přitáhlo zájem nějakého zlomyslného osudu. Přichystal misi a ta jí ho odvedla a postarala se o to, aby se nemohl vrátit a nemohl ji kontaktovat. V jeho nepřítomnosti se v ní probudily pochybnosti a nabraly sílu. Ztratila víru v to, co bylo mezi nimi, přesvědčila sama sebe, že vztah je slabý na to, aby udržel manželství.

Ale to, co leželo mezi nimi, bylo mnohem silnější, než si myslela, zabořilo to do něj drápy stejně jako do ní a nikdy je nepustilo. To pouto pořád existovalo a vzkvétalo, v každém pohledu, každém doteku.

A teď se ocitli tady, na dvou podobných misích, tentokrát společně se synem. A sestřenice je podle všeho mezi zajatci, které se budou snažit osvobodit.

„Osud,“ zabručela, „si rozhodně vybírá cynické cesty.“

Ale nebyl to osud, na co musela myslet. Nebyl to ani Duncan.

Byl to zase Royd. Nikdy ho docela nepustila z hlavy, ale uplynulých osm let neměl ústřední postavení. Teď si ho zase zabral, stal se základním pilířem v kole její existence.

A odhalení jeho života, o němž nevěděla, dodalo živé barvy jeho dávnému, jaksi vybledlému obrázku. Nynější Royd byl nekonečně pestřejší, živější a silnější než v jejích vzpomínkách. Byl všechno, o čem snila, že by mohl jednou být, a dokonce víc. Zaujal nyní rozměry, které tam předtím nebyly a oslovovaly ji ještě mocněji.

Ironické na tom bylo, že to ona vkráčela do jeho kanceláře a vymínila si, aby s ní jednal zase na osobní rovině. To ona ho pozvala, aby zaujal tu dominantní pozici, aniž by si představovala, že se jí ujme, a navíc tak lehce.

To do jejích výpočtů vůbec nepatřilo.

A co se týče výpočtů... netušila vůbec, jaké jsou ty jeho, jaké kroky má na mysli. Seznámil ji se svou minulostí, což nemusel udělat, a přece to udělal. Pak se s ní podělil o všechno, co věděl o současné výpravě, aniž ho o to požádala, a završil to souhlasem s tím, že ho doprovodí do Londýna a pak se přidá k jeho misi.

Věděla dost dobře, jak funguje jeho mysl. Vždycky měl za lubem nějaký cíl. Ještě netušila, co zamýšlí vzhledem k ní. Snad v tom ještě neměl sám jasno. Bůh ví, že ona si pořád nebyla jistá, jaké jsou možnosti, jaké alternativy mají.

Z jejího úhlu pohledu se mezi nimi rozkládala obrovská nejistota. Ale jak naznačil, i po osmi letech odloučení mezi nimi možná zbylo něco, za co stojí bojovat.

Náležitě manželství a společná budoucnost?

Ten cíl před nimi kdysi zářil, měli ho skoro na dosah, ale na cestě k němu klopýtli.

A teď to zkusí znova... ale jsou na správné cestě k témuž cíli, nebo ji ztratili úplně a vypluli na nějaké jiné moře?

Její myšlenky se rozplynuly ve snech, než zachytila být jen náznak odpovědi.

Isobel stála u zábradlí na pravoboku a dívala se, jak se blíží Ramsgate. Kolem hladce plynul mys severně od města, vznášející se a zase se usazující hejna racků prozrazovala, že přístav už je blízko.

Rozednívalo se, nebe bylo takhle dál na jihu jasnější. Klidné moře jim nebránilo doveslovat do přístavu a k hlavnímu molu.

U snídaně nechala Royda, aby Duncanovi sdělil tu novinu, že opustí loď a pojedou do Londýna, zatímco on zůstane na palubě a poplaví se do Southamptonu.

Kdyby se nad tím víc zamyslela, kdyby se pokusila vžít do synovy kůže, možná by si uvědomila, že to uvítá. V jeho věku ho Londýn moc nelákal, kdežto vyhlídka na dny na palubě *Korzára* pod ochranou Liama Stewarta a s neomezeným přístupem ke zbytku posádky, takhle nějak si představoval ráj.

Royd svým typickým způsobem okamžitě využil Duncanova nadšení a spustil o další fázi jejich putování. Jakmile se vrátí na palubu *Korzára*

v Southamptonu, může se Duncan rozhodnout, jestli se chce vrátit do Aberdeenu ve společnosti jednoho z Roydových mužů, nebo plout s nimi až do cíle. Ale pokud si vybere to druhé, bude muset ve Freetownu zůstat na palubě – bez námitek – po celou dobu, kdy zůstanou v tropech.

„Je to na tobě,“ uzavřel to Royd. „Uvažuj o tom, zatímco budeš v Southamptonu. Tam můžeš chodit s posádkou do přístavu i do města, pokud ti to Liam předem dovolí. Když nejsem na palubě já, je Liamovo slovo zákon. Ale až se vrátíme a ty se rozhodneš s námi plout, budu od tebe chtít čestné slovo, že zůstaneš na palubě, dokud se nevrátíme do Southamptonu.“

Duncan byl dost chytrý na to, aby se nerozhodoval ukvapeně. Vážně přikývl. „Dobře.“

Takže záležitosti s Duncanem byly vyřízeny.

Ona se tedy mohla soustředit na to, jak najít a zachránit Katherine. A na ještě naléhavější a zneklidňující záležitost, jak jednat s Duncanem.

Na rozhodování, co si počít s ním a s jejich budoucností.

Díky tomu, že se sem Duncan vkradl, mají teď s Roydem očividně nějakou budoucnost, ale jakou podobu nabere...

Navzdory všemu, co za posledních pár dní zjistila, nemohla svůj dlouholetý postoj změnit přes noc. Prozatím se pořád ještě cítila ve střehu, pořád si instinktivně chránila srdce. Kdysi byla k Roydovi naprosto otevřená a on jí ublížil. Její city ještě neuznaly, že se to dá omluvit a zapomenout.

Přestavět ty city bylo něco jako přebudovat základy domu. Poté je třeba změnit spoustu dalších věcí,

aby budova zůstala stabilní. Podobalo se to úpravě trupu lodi, nutnosti změnit strukturu celého plavidla. Krátce, taková změna nebyla jednoduchá.

Objevil se před nimi ramsgateský přístav v celé své kráse. Liam otočil kormidlem a vydal rozkaz skasat plachty. Obrátila se, podívala se na palubu a viděla, že se k ní blíží Royd. Dalo práci odtrhnout od něj oči a zahledět se tam, kde posádka připravovala člun ke spuštění na vodu.

Vzpomenout si, jak dýchat.

Zastavil se vedle ní. „Nechal jsem naložit tvou krabici na klobouky a hnědou truhlu. Je to ta správná, že?“

Několikrát si odkašlala. „Ano.“ Kde se v ní vzala ta nervozita? Zná ho přece roky, a přesto... Rozhlédla se. „Kde je Duncan?“

„U navijáku.“

Pohled na syna – na *jejich* syna – ji uklidnil. Stál vedle Jolleyho a zaujatě poslouchal loďmistrovy strohé rozkazy, horlivě sledoval každý pohyb námořníků.

„Řekl jsem mu, že do člunu nemůže, tentokrát ne, ale že bude mít tady v Southamptonu spoustu příležitostí se v něm svézt a naučit se veslovat.“

Jako obvykle se jejich myšlenky pohybovaly po stejné trati. „Těžko říci, kdo by mohl být v přístavu a vidět, jak ses námi loučí.“

„Jistě. Zato v Southamptonu bude na molech tak plno, že si lidé jednoho malého chlapce nevšimnou, i když bude s mou posádkou.“

„A pokud ano, budou si myslet, že je to malý stevard.“

Člun se přehoupl přes bok lodi, rovnoměrně klešal, až s cáknutím přistál na vodě. Čtyři námořníci se